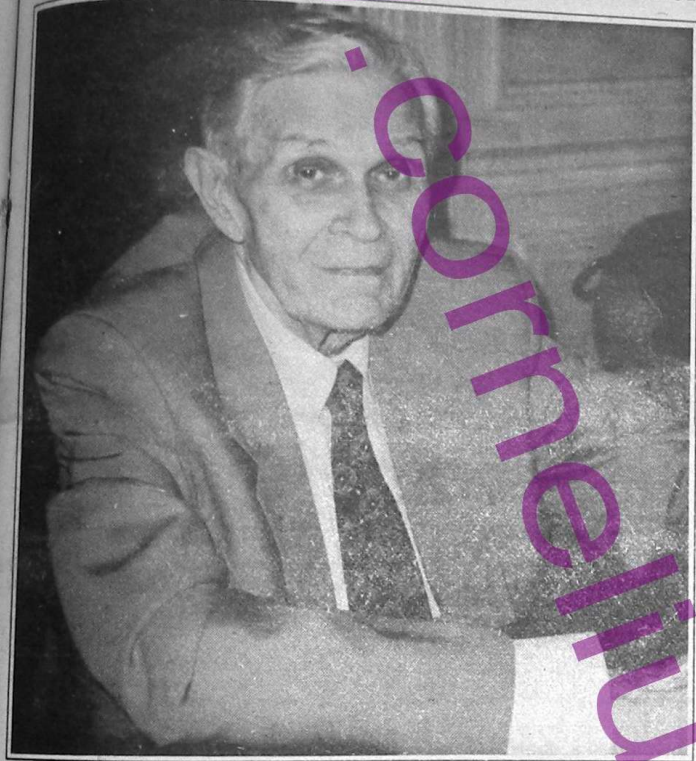


Dreptatea

PERIODIC AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT

Cuvântarea președintelui Corneliu Coposu, rostită în deschiderea ședinței Comitetului de conducere lărgit al PNȚCD



Doamnelor, domnilor, iubiți prieteni,

Am să încerc, în puține cuvinte, să vă talmăcesc punctul meu de vedere în ceea ce privește situația politică externă, situația politică internă, situația din cadrul partidului nostru, situația partidelor guvernamentale și a celorlalte din opoziție. Voi trece succint peste anumite subiecte, dar cred că este bine ca anumite evenimente să le analizăm, în special pe cele care se referă direct la activitatea noastră, la viitorul țării noastre.

Încep prin a face o scurtă incursiune în politica externă a României.

Așa cum interpretează și recepționează străinătatea, România este socotită ca organizatoarea unei politici externe ambigue. Nici un fel de guvern occidental nu este la curent cu adevăratele intenții ale guvernului român. Am avut nenumărate convorbiri în legătură cu politica externă a României și am fost întrebăți brutal: „Mergeți cu rușii sau mergeți cu Occidentul?”. Ce s-ar putea răspunde la o asemenea întrebare? Bineînțeles că nu avem altă soluție decât aceea de a ne pune sub umbrela protecției păstrării integrității atlantice pentru certitudinea păstrării integrității și a suveranității noastre naționale. Și totuși replica vine prompt: „Bine, dar ce sunt toate elu-sârbi, declarațiile în doi peri, renunțarea la o atitudine clară și manifestările, concrete, legate de ostilitate vădită împotriva instituțiilor occidentale”. Nu spun că aceasta este realitatea, nu acuz guvernul că ar fi făcut niște gesturi concrete

condamnabile, dar impresia pe care o face politica externă a guvernului în străinătate, din nefericire, asta este. Tot din nefericire trebuie să constatăm că România are în străinătate o imagine complet prăbușită. O imagine la care nu știu dacă se mai poate adăuga ceva pentru a trece peste pragul celei mai joase, imposibile, imagini. Care sunt motivele pentru care România are această imagine proastă? O spun fără reticență oamenilor politici din Occident, oamenii de presă: „Domnule, de la revoluție, după ce ați roșit să treceți înaintea tuturor statelor fete comuniste prin simpatia pe care ați trezit-o în opinia publică internațională și datorită unor sacrificii pe care celelalte țări care s-au scuturat de comunism nu le-au făcut, după această perioadă în care n-ați știut să profitați de ocazia a vă înscrie în primul rând al statelor cu intenția de a spuce pe drumul democratizării și al economiei de piață, au început gafele, unele impardonabile”. Și dacă aș avea curiozitatea să întreb care sunt gafele principale de care se leagă Occidentul așa zis, în primul rând, asasinarea fără formă legală a Ceaușecilor, care ne este reproșată pe toată linia. „Cum se poate, domnilor – ni se zice – că în 1989 într-un stat cu pretenții de stat civilizată să se procedeze de maniera aceasta?”. Maniera care a indignat toate statele civilizate! În al doilea rând, și de o gravitate egală, este socotită invazia minerilor. Și vine iarăși întrebarea: „Cum se explică, domnule, ca într-un stat de drept președintele ales cu o majoritate (aproape comunistă) în fotoliul de conducere să cheme o categorie socială împotriva altor categorii sociale și să facă isprăvile absolut revoltătoare care au făcut înconjurul lumii?”. Alt motiv de reproș: „Care este explicația că un guvern care se pretinde social democrat lucrează împreună, în strânsă legătură (ca să nu spunem complicate) cu partidele extremiste?” sau „Care este explicația faptului că ucigașii lui Ceaușescu duc casa comună cu cei care li plâng pe acesta?”. Aceasta este ceva unic în istoria tuturor țărilor! Și specific României! Văd că guvernul, partidul guvernamental, care afirmă o orientare social democrată, are în același timp oameni care regretă regimul lui Ceaușescu, ba chiar participă la solemnitățile funebre la cimitirul unde este îngropat Ceaușescu. Pe care tot ei l-au omorât! Sau exponenții lor! Deci, iată care sunt acuzațiile de căpetenie, pe linie psihologică. La acestea însă se adăuga politica economică a guvernului, refuzul de a se face privatizarea, corupția fără precedent în istoria țării noastre. Blocarea

privatizării este apoi corelată cu încercarea de îmbogățire a unor rechini din anturajul puterii guvernamentale. Desigur, mai sunt critici și de ordin economic, sau de ordin politic, dar în condițiile acestea atmosfera din jurul României este de-a dreptul imposibilă. De aceea nu trebuie să ne mirăm că în această atmosferă inițiativa deștepului de Otto de Habsburg a găsit teren și a avut câștig de cauză în Parlamentul European. I-am spus unui prieten al domnului Otto de Habsburg, tot deputat creștin democrat austriac, că dacă dl Otto de Habsburg ar fi propus în Parlamentul European ca România să fie considerată o țară de vampiri, această propunere ar fi trecut. Îi văd aici pe prietenul meu Gabrielescu, care face parte din Parlamentul European. Nici un deputat român n-a protestat împotriva acestor elucubrării. N-a protestat de maniera de care trebuia. Fiindcă aici noi ar fi trebuit să procedăm așa cum a procedat Hrușciiov. Bătând cu pantoful în masă. Este inadmisibil ca o lege, pe care toți experții cunosători ai organizării învățământului de pe toate meridianele o considera acceptabilă să dea loc unui joc de plan împotriva unei țări care a scos o lege pe care dacă am aplica-o în țările în care avem români în diasporă am fi fericiți pentru interesele lor. Ce s-ar întâmpla dacă legea învățământului atât de detestată de UDMR, de guvernul maghiar, de sponsorii și de către acoliții lor din străinătate s-ar aplica în Moldova, în Iugoslavia, în Bulgaria și ar beneficia de ea românii noștri de acolo? Aici vreau să fac o paranteză. Peste tot am auzit că unguerii au cea mai importantă minoritate europeană răspândită peste frontiere. E o minciună! Nu este adevărat! Să-i luăm numai pe ruși, dintre care, în urma dizolvării Uniunii Sovietice, 25 de milioane sunt în afara frontierelor lor. Iar noi, românii, avem șapte milioane în afara frontierelor. Atunci cum se poate afirma că un milion și șapte sute de mil de maghiari reprezintă cea mai importantă minoritate europeană în afara frontierelor proprii?

Însă din punctul de vedere al atmosferei, noi avem o imagine atât de scăzută, atât de neagră, încât ar putea (bine că nu le vine ideea) să vină cu fel de fel de propuneri. Să ne decreteze că suntem scatoșagi, canibali sau că omorăm oameni. Și așa ni s-a dus vestea că suntem antimaghiari, că suntem antițigani, că suntem xenofobi, intoleranți și altele. Lucru care nu este adevărat. Eu am început prin a arăta care sunt motivele autentice pentru care ne-am pierdut prestigiul în străinătate. Acum vin să adaug la ele motivele inexistente. Calomniile sunt răspândite cu multă asiduitate de către un lobby foarte bine organizat în toate statele Europei, ca să nu mai vorbesc de cel din Canada și America. Care este plin de bani. Am primit informația că în momentul în care Jimmy Carter a hotărât să restituie Ungariei, care a dovedit deschidere pentru ideile occidentale, coroana Sf. Ștefan, dată în păstrare la Washington, i-a restituit și fondurile blocate cu ocazia intrării acestei țări în război împotriva Americii. (Și nouă ni s-au blocate fondurile, dar fondurile noastre n-au fost deblocate.) Fondurile deblocate ale unguurilor n-au ajuns niciodată la Budapesta. Ele au fost folosite de către diaspora maghiară pentru această propagandă extraordinară, bine organizată și bine susținută. Și ce opunem noi acestei propagande? Avem 72 de ambasadori care habar n-au de istoria și geografia țării noastre. Toți provin de pe vremea lui Ceaușescu. Și ce au învățat ei? În primul rând că economia socialistă este cu mult peste economia capitalistă, că se va impune și ca viitorul lumii este statul socialist. În al doilea rând, cultul personalității, în care se întreceau pentru a câștiga grade și funcții în țară.

(Continuare în pag. 16)

Sinteza conferinței de presă a PNTCD din 4 septembrie 1995

În deschiderea conferinței de presă, cei prezenți au păstrat un moment de reculegere în memoria victimelor recentului accident de la Mogoșesti. În continuare, dl. Radu Vasile a arătat că, datorită atitudinii unor partide (PAC, PSDR) care nu susțin prin semnături moțiunea de cenzură, aceasta nu va putea fi depusă și va deveni o mișcare simplă.

Purtătorul de cuvânt a arătat că PNTCD nu poate accepta conceptul de națiune partener și o nouă definiție a minorității susținute de UDMR și alte partide maghiare și nici poziția UDMR față de legea învățământului. În opinia dlui Radu Vasile, UDMR a devenit o forță politică izolată în România și singura ei șansă ar fi o viitoare orientare către PDSR.

Di Radu Vasile a afirmat că dl. Tiberiu Vladislav, senator PNTCD nu face parte din A.G.A. sau din Consiliile de Administrație ale vreunei societăți ca, de altfel, nici un membru PNTCD.

Prezentînd o sinteză a ședinței din 3 septembrie a Comitetului largit, dl. Radu Vasile a arătat că aceasta a avut ca obiectiv principal pregătirea Congresului PNTCD, stabilirea definiției alegerilor locale și generale și în raport cu partenerii din alegeri.

Di Gabriel Tepelea a prezentat

câteva probleme legate de bugetul culturii, cele 4 locuri vacante din Consiliul de Administrație al TVR, PNTCD continuând să susțină pe dl. Ion Caramitru pentru funcția de președinte-director general al TVR.

Răspunzând întrebărilor ziaristilor, dl. Corneliu Coposu a arătat că PNTCD militează pentru consolidarea alianței democratice a Opoziției, ca singura soluție pentru a înfrânge guvernarea criptocomunistă din România. Totodată, liderul PNTCD a afirmat: „Nu facem tranzații principiale, colaborăm cu cei a căror orientare democratică este mai presus de orice indoială”. În continuare, dl. Corneliu Coposu a arătat că viitorul Congres al PNTCD, ce se va desfășura în decembrie, va reînprospăta conducerea partidului făcând loc generației tinere și femeilor. După acest congres, PNTCD va trebui să iasă în întărit și pregătit pentru a oferi o alternativă de guvernare, ca singura soluție pentru țara aflată la „marginea prăpastiei”. Propaganda din viitoarea campanie electorală va trebui, în opinia președintelui PNTCD, să accentueze cele două alternative: comunism sau democrație, orientarea către Rusia sau orientarea către Occident.

Corina TIȚĂ

Numismatică

De curând, a apărut lucrarea „Catalog Numismatic”, elaborată și editată de către S.C. „Zimbru Carpatin” SRL, amplasată în incinta Magazinului Unirea, director Manole Mircea.

Catalogul este bilingv (română și engleză) și cuprinde toate monedele metalice, cunoscute până în prezent și care s-au aflat în circulație pe teritoriul țării noastre, în perioada 1867-1994.

Periodizarea clasificării monedelor metalice s-a făcut ținând seama de evoluția istorică a statului român: principat, regat republică.

Lucrarea, în ordine cronologică, pe ani, după valoarea nominală, cu descrierea aversului și reversului, indicându-se principalele elemente de identificare și anume metalul (aur, argint, nichel și alte metale), granoul, monetăria, tirajul.

De asemenea, sunt prezentate câteva considerente privind falsificarea monedelor românești, demonetizarea și erorile acestora.

Catalogul este destinat înlesnirii schimburilor numismatice sau de alcătuire a noi colecții de către orice iubitor al numismaticeii.

Ing. Mihai PETRESCU

Întâlnire cu electoratul

În comuna Afumați - SAI, un grup de membri din conducerea centrală a PNTCD a participat la o întâlnire cu cetățenii comunei.

Printre cetățenii comunei care au pus întrebări și și-au expus situația în care se află au fost Alexandru Tinca, Toma Jana, Pascu Vasilica, Horoga Constantin, Constantin Ivana, Doboș Nastasia, Valentina Tocuic a întrebare care va fi situația locatarilor din locuințele de serviciu construite din fondul fostelor IAS; Mihai Viorică a vorbit despre alocațiile foarte mici date

copiilor; Petre Anghel a întrebat dacă pensionarii vor mai primi pensii dacă vin țărăniștii la putere, pentru că sunt proveniți din alte localități, dar au dat locuri de case reprezentanților puterii.

Au răspuns dl. Radu Vasile, senator, despre protecția socială pe care și-o propune PNTCD și dl. Barbu Pițigoi, deputat, despre legea caselor naționalizate și despre legea fondului funciar.

Doamna Gabi Stănescu, acreditată a ziarului „Dreptatea” a înregistrat pe casete video întâlnirea.

M.C.

În atenția tuturor membrilor și simpatizanților PNTCD!

Au apărut, sub egida Departamentelor de Studii, lucrările: „ION MIHALACHE ÎN FAȚA ISTORIEI” (date esențiale asupra vieții și gândirii politice, documente inedite și comentarii);

Wilfried Martens „O EUROPA ȘI CEALALTA”, (opiniiile președintelui Uniunii Europene Creștin Democrată despre problematica europeană în perioada 1990-1995 și principalele repere ale gândirii creștin-democratice).

Ambele lucrări pot fi procurate din rețeaua de librării sau de la Direcția de Studii a PNTCD, sediul central Bd. Carol, etaj I, orele 12-19, tel. 615.45.36

Comunicat

În cadrul lucrărilor Conferinței Organizației județene Călărași a PNTCD, desfășurată sâmbătă, 2 septembrie, a fost ales Noul Comitet de Conducere format din 35 de persoane.

În funcția de președinte al Organizației a fost ales prof. Claudiu Pavelescu, din orașul Lehliu-Gară, în locul deputatului Pavel Aureliu Alecu.

La lucrările Conferinței au participat reprezentanți ai filialelor din toată țara ale PNTCD și s-a hotărât, printre altele, intensificarea muncii la sate și în rândul tineretului.

„DREPTATEA”

PNTCD continuă campania de sensibilizare a electoratului

Un grup de fruntași țărăniști a avut întâlniri cu liderii ai organizațiilor locale și cu cetățeni.

La Slatina, Craiova și Râmnicu Vâlcea s-a consolidat Asociația Inginerilor PNTCD prin precizarea că este o organizație non-profit care funcționează după un statut. Dl. ing. Barbu Pițigoi, președintele asociației a solicitat colaborarea inginerilor pentru editarea fiecărui număr din buletinul asociației.

La Slatina, din partea gazdelor au venit cu idei interesante dl. senator Ion Paul Popescu, dl. vicepreședinte al organizației județene Mircea Argeșan; dl. ing. Marian Cilianu a susținut ideea că trebuie să existe un proces reciproc de informație pentru că în cadrul organizațiilor județene există ingineri și economiști care cunosc situația societăților comerciale și sesizează abuzurile pe care le face puterea și care trebuie aduse la cunoștința Parlamentului.

La Craiova, dl. prof. univ. dr. Bogdan Florin - președintele organizației județene, a vorbit despre situația țărănilor de pe Valea Amarădiei. Au participat la discuții dl. ing. Dumitru Lupu și dl. ing. Dănișor Romeo.

La Râmnicu Vâlcea doamna Florica Raica a vorbit despre activitatea Organizației Centrale de Femei și rolul femeii în viitoarea campanie electorală.

La toate întâlnirile, cetățenii au pus întrebări referitoare la marea privatizare.

A răspuns dl. prof. Horia Oprică care a explicat că certificatele de pro-

prietar și cupoanele nominative pot fi schimbate în acțiuni la societăți comerciale rentabile. Mai mulți cetățeni pot imputernici un delegat care să aibă posibilitatea de a participa la hotărârile Consiliului de Administrație.

Disiparea certificatelor și cupoanelor ar duce la lipsa de decizie în probleme în care sunt direct intereseți acționarii.

S-a remarcat că există posibilitatea ca în societățile comerciale în care se rămâne cu capital preponderent de stat prin AGA și CA, reprezentanții care au profesionalism și moralitate îndubitabilă, propuși din partea Asociației Inginerilor PNTCD, să poată participa la luarea unor decizii importante privind procesul derulării marii privatizări, și în acest fel PNTCD se implică în procesul social.

Dl. prof. Gheorghe Băran a accentuat ideea că trebuie implicați tinerii ingineri bine pregătiți profesional și reprezentativi, care să poată prelua pârghiile. Printre altele a explicat și în ce constă metoda Mebo.

Mioara CONSTANTINESCU

ANUNȚ

Sâmbătă, 23 septembrie 1995, ora 10, va avea loc Conferința de alegeri pentru comitetul și biroul organizației sectorului 5; rugăm toți membrii de partid, cu cotizațiile la zi, să participe.

ANUNȚ

Organizația PNTCD - sector 3 aduce la cunoștința tuturor membrilor că la data de 16 septembrie 1995, orele 9,00, în Sala de ședințe din corpul B, etaj 1, din sediul central al PNTCD, Bd. Carol I, nr.34, va avea loc Conferința Organizației.

Conferința se va desfășura conform prevederilor noului Statut, intrat în vigoare la data de 1 august 1995, prin care se vor alege noile foruri de conducere ale organizației și la care vor participa delegații de drept și cei aleși.

Cititorii periodicului „Dreptatea” care doresc abonamente au următoarele posibilități:

a) Adresându-se redacției noastre din București, Calea Victoriei nr. 133, etaj 2, sector 1, tel: 6504125, fax: 6506444, cont de virament: 4510501106, BCR - SMB.

b) Adresându-se tuturor oficiilor PTTR din țară, menționând că periodicul „Dreptatea” figurează în catalogul RODIPET la poziția 2129.

Redacția și administrația:

Calea Victoriei nr. 133, etaj 2, tel.: 6503554, fax: 6506444, 70179, București, sector 1.

Cont virament nr.: 4510501106 BCR filiala SMB.

Tehnoredactare computerizată: Raluca Bobic, Mihaela Ivan, Anca Fivescu.

Tiparul executat la TIPOREX

Calea Plevnei nr. 114, sector 1, tel: 637.71.96

De ce și cum ar trebui făcută marea privatizare

Inițiativa particulară eliberată de orice constrângeri a dovedit a fi motorul economiei capitaliste care a dus la o societate a abundenței de produse și servicii.

La noi, după decembrie '89, inițiativa particulară s-a manifestat mai ales în comerț, piața umplându-se de o abundență de produse aduse mai ales din străinătate la prețurile de acolo care sunt corelate cu salariile oamenilor care le produc, salarii mult mai mari decât salariile românilor. A apărut astfel nemulțumirea majorității populației care nu are bani să-și cumpere ce ar dori. Pe de altă parte, produsele românești, puține la număr, și-au aliniat prețurile la prețurile din străinătate, lucru normal dacă se ține seama de legile comerțului, dar care a făcut și mai grea viața românului.

Desigur, soluția înlăturării acestei anomalii este creșterea salariilor făcută în același timp cu creșterea producției (astfel s-ar obține creșterea inflației), lucru ce nu se poate obține decât într-o economie bazată pe inițiativa particulară. Marea privatizare a industriei, care se impune la noi din acest motiv, trebuie să respecte anumite reguli caracteristice inițiativei particulare.

Am întrebat un patron dintr-o țară capitalistă care este secretul succesului lui (muncitorii erau mulțumiți pentru că aveau salarii mari și alte avantaje iar patronul era mulțumit pentru că marfa lui era căutată și astfel câștiga bine). Mi-a răspuns că secretul este să nu amesteci niciodată afacerile cu sentimentele căci, dacă faci așa, nu merg bine nici afacerile, nici sentimentele. O întreprindere trebuie condusă după criteriile stricte ale eficienței economice care presupun:

▲ utilizarea unui număr minim de salariați pentru realizarea unei anumite producții, lucru care se poate obține printr-o bună organizare a muncii;

▲ controlul riguros al muncii fiecărui salariat, care trebuie stimulat material dacă muncește bine și penalizat dacă nu muncește cum trebuie.

Respectând aceste condiții se obțin producții mari la nivelul economiei iar impozitele încasate de stat (chiar dacă procentele sunt mici, tocmai pentru a stimula producția) reprezintă sume mari de bani cu care acesta poate realiza o protecție socială eficientă.

Un efect la fel de important este acumularea de capital de către salariați (dintr-un salariu mare se pot economisi bani în timp) care pot astfel deveni patroni la un moment dat, dacă doresc, crescând astfel bogăția națiunii.

Este ușor de înțeles că în acest caz trebuie renunțat la principiul comunist conform căruia un salariat era și proprietar, pentru că între cele două calități există interese contradictorii (aparent), care sunt în defavoarea oamenilor.

A face un salariat acționar la întreprinderea la care lucrează nu este o soluție bună căci pot exista situații în care realizarea eficienței economice să impună reducerea numărului salariaților cu care acționarul nu poate fi de acord în acest caz.

O condiție importantă a privatizării este asigurarea prin legi adecvate a independenței acționarilor de a-și alege sau destitui concesiile de administrație (conducerile) ale întreprinderilor fără nici un amestec din partea altor instituții ale statului. De asemenea, posibilitatea de a vinde sau cumpăra acțiuni (prin burși) duce în timp la micșorarea numărului de acționari care are ca efect creșterea eficienței deciziilor ce privesc întreprinderea. (Cei care își vând acțiunile nu sărăcesc, căci cu banii obținuți, dacă vor, pot iniția alte afaceri productive).

Ce s-ar întâmpla la noi dacă s-ar aplica ideile

expuse mai sus (bineînțeles, egalonat pe o anumită perioadă)? În primul rând, producția nu ar crește imediat, fiind nevoie de o anumită perioadă de declanșare a procesului care, la început, ar fi lent.

În al doilea rând, numărul șomerilor ar crește mult în această perioadă.

În această situație, guvernul nu ar avea decât o singură soluție. Să împrumute bani din străinătate pe care să-i folosească în două direcții:

- cumpărarea de produse de strictă necesitate pentru populație (așa cum a făcut și în ultimii 5 ani);

- acordarea de credite avantajoase pentru întreprinzătorii care doresc să deschidă mici întreprinderi de producție în domeniile considerate prioritare (adică, tocmai acele domenii în care acum este nevoie să se importe produse).

Aceste credite vor duce la reducerea numărului șomerilor, chiar dacă nu se vor acorda cu prioritate șomerilor, ci se vor acorda nediscriminatoriu, pe criterii stricte de eficiență economică și de competență.

Reforma economică în România este un proces dramatic pentru populație. Ultimei 5 ani au arătat că dacă această reformă nu se face respectând legile economice, situația se înrăutățește în loc să se îmbunătățească. În momentul în care guvernul își va înțelege că aceste legi trebuie respectate, procesul de creștere a nivelului de viață al populației va începe să se declanșeze, la început lent, putând dura mai mulți ani.

Din păcate, altă soluție nu există și trebuie să ascultăm glasul rațiunii și nu al sentimentelor dacă dorim ca România să-și recapete poziția de prestigiu în Europa pe care o avea înainte de război.

George NICOLAU

Protecția mediului

S.O.S. Pădurea! (v)

O pădure defrișată este greu, dacă nu imposibil, de refăcut. Nu trebuie uitat că o pădure seculară s-a format într-o lungă perioadă de timp sub influența factorilor de mediu naturali și nu prin acțiunea omului. Omul nu a făcut decât s-o distruge. Această acțiune s-a manifestat și în România, unde multe păduri „frate cu românul” au dispărut lăsând în locul lor, uneori, niște insule de pădure. Unde este celebra pădure a Vlăsiei? Poate în imaginația populară.

Desigur, împăduririle efectuate după defrișarea pădurilor au un oarecare efect asupra procesului de eroziune al solului, de scădere a pierderilor de substanțe nutritive din sol și de deshidratare a terenurilor. Dar, nu trebuie uitat că altfel se manifestă efectul unei păduri naturale asupra solului.

Sunt zone unde datorită unei exploatare masive a pădurilor, replantările, uneori, sunt greu sau imposibil de realizat. Un alt efect negativ care acționează asupra pădurilor se datorează folosirii de utilaje grele utilizate la tractarea buștenilor. Acestea tasează puternic solul făcându-l inapt pentru regenerarea vegetației. În fosta URSS, mare exploatarea de păduri, s-a apreciat că 80% din vegetația tânără se distruge în acest mod. Acesta este și motivul pentru care se aplică și se studiază

noi metode raționale de exploatare rațională a pădurii asupra cărora nu insistăm.

După cum s-a mai arătat (Dreptatea, seria a V-a, nr. 72, 1995, p. 14) prin defrișarea pădurilor tropicale cresc cu 20-30% emisiile de carbon, care contribuie în cea mai mare măsură la efectul de seră și, deci, la mărirea temperaturii atmosferei planetei pe care locuim.

Specialiștii vorbesc foarte mult despre plantațiile de specii rapid crescătoare, care pot constitui o resursă de lemn reînnoibilă. Desigur este o soluție, dar aceste plantații industriale sunt formate, de obicei, dintr-o singură specie de arbori sau o singură varietate genetică din cadrul speciei. Plantațiile artificiale conduc la scăderea dramatică a diversității florei și faunei din zona latitudinilor cu climă temperată ale planetei. În acest mod dispar foarte multe vietăți. Un caz tipic este cel al ciocântorii care preferă arborii înalți și bătrâni. De exemplu, în Germania, după cel de-al doilea război mondial, datorită condițiilor economice impuse de refacerea țării, s-a trecut la defrișarea masivă a pădurilor, iar mai târziu la o reîmpădurire rapidă. Astăzi, 97% din suprafața pădurilor din Germania este ocupată numai de trei specii de arbori.

Comparativ cu pădurile naturale, cele industriale, datorită faptului că sunt uniforme și cu o bază genetică îngustă, sunt mai puțin rezistente la modificările de climă, agenți poluanți sau patogeni.

Pentru a crește rapid, specialiștii preconizează folosirea îngrășămintelor chimice de sinteză și a pesticidelor, ceea ce poate contribui din plin la poluarea mediului.

Astăzi se recunoaște că fertilitatea solului pădurilor este dată de existența unor specii de organisme subpământene. Printre acestea cele mai importante sunt ciupercile Mycorrhizol fungi, care trăiesc în simbioză pe rădăcinile a 90% dintre arbori, permițând acestora să absoarbă substanțele nutritive din sol și să fixeze azotul atmosferic. Aceste ciuperci se răspândesc cu ajutorul mamiferelor mici. Odată cu defrișarea pădurilor se distruge și aceste ciuperci. Ar fi o idee ca aceste ciuperci să fie cultivate în medii adecvate și apoi introduse în sol împreună cu puietii cu care se fac reîmpăduririle sau plantațiile industriale.

Contrar unor practici mai vechi specialiștii admit că într-o pădure alături de copaci sănătoși trebuie să coexiste și arbori morți și bușteni cu rolul de a asigura

mediul propice necesar multor vietăți, pentru a restitui solului materiile organice fertilizante și a contribui, totodată, și la controlul eroziunii acestuia. S-a constatat că prin îndepărtarea din ecosistem a unei cantități prea mari de lemn mort sau a altor materiale organice (frunze, fructe, scoarță etc.) se poate ajunge la distrugerea întregului ecosistem. Se speră că prin menținerea în păduri a scoarței și ramurilor tăiate, în loc să se distruge prin ardere, să se redea fertilitatea solului.

S-a constatat că așa numitele păduri secundare care cresc după tăierea pădurilor sau a pregătirii terenurilor în vederea cultivării reprezintă, de cele mai multe ori, resurse slab exploatate atât în zonele tropicale cât și în cele temperate. Aceste păduri secundare reprezintă circa două treimi din totalul zonelor împădurite ale planetei și au un rol ecologic important. Ele pot asigura spre sfârșitul acestui deceniu necesarul de lemn pentru aceste zone.

Este o necesitate primordială de a se trece urgent la reîm-



țării def...
eco libe...
nu pr...
fina...
al...
se...
via...
Di...
de in...

Ce înseamnă și cum trebuie realizată protecția socială

Protecția socială este o sumă de principii prin care conducătorii unei țări capitaliste ajută categoriile defavorizate ale populației. În economia capitalistă (a pieței libere) nu au nevoie de ajutor social numai persoanele angajate în procesul muncii deoarece, munca fiind organizată pe criteriul strict al eficienței economice, bogăția care se obține este mare și asigură o viață decentă pentru toată lumea. Din această bogăție, prin politica de impozite (chiar dacă aceste impozite sunt mici procentual

că această politică nu a fost bună pe termen lung, deoarece la un moment dat au apărut stagnarea și regresul economic și nu au mai existat bani pentru a plăti ajutoarele sociale mari dinainte și mici salarii mari, deci toată lumea a avut de pierdut. Acest fenomen a avut două cauze principale: stânjenirea creșterii economice prin perceperea unor impozite mari de către stat și modificarea concepției oamenilor față de muncă. Psihologia umană a scos în evidență un paradox:

încercat comuniștii la noi) nu va putea să modifice această situație. În Statele Unite conducătorii au înțeles acest mecanism și din acest motiv ajutoarele sociale acolo sunt mici și se acordă numai unor categorii sociale puternic defavorizate. Protecția socială în Statele Unite se practică mai ales sub forma unor programe (finanțate de stat) prin care oamenii care nu muncesc sunt îndrumați și ajutați să-și găsească o activitate remunerată pe măsura puterilor lor (aceste programe vizează uneori și oameni bătrâni sau handicapați). Desigur,

au rude printre cei defavorizați), sentimentul că sacrificiile și eforturile acestei perioade nu sunt zadarnice.

Țara a fost adusă la sărăcie de cei care au condus-o timp de 45 de ani după idei greșite. Din această sărăcie nu se poate ieși decât dacă se renunță la toate ideile greșite, dar, din păcate, unele dintre acestea se mai utilizează încă și azi la noi.

Protecția socială nu poate fi realizată decât odată cu creșterea și diversificarea producției care nu pot apare decât privatizând economia (cu excepția domeniilor strategice, cum ar fi domeniul militar, energia etc.) și investind în aceste domenii care ar trebui considerate prioritare, care privesc producția de bunuri de strictă necesitate. Cum nici populația nici statul nu dispun de capital, singura soluție este contractarea de împrumuturi din străinătate care trebuie utilizate pentru modernizarea întreprinderilor ce se vor privatiza (modernizare care trebuie făcută de viitorii proprietari și nu de stat), realizarea de investiții în noi întreprinderi (tot private) și cumpărarea de produse de strictă necesitate pentru populație (cum s-a făcut și în ultimii 5 ani) până când procesul de redresare, care la început va fi lent, va face posibil să se micșoreze și apoi să se renunțe la împrumuturile externe, după care să fie pregătită, tot în timp, plata datoriilor.

Această strategie ar trebui pusă în aplicare cât mai repede, căci altă soluție nu există iar ultimii 5 ani au arătat că întârzierea nu duce decât la înrăutățirea situației, cu consecințe imprevizibile pentru stabilitatea socială și chiar pentru existența acestei țări.

Cei care acum strigă că „nu ne vindem țara“ (cerând să nu se recurgă la ajutor extern) ar trebui să se gândească că o țară sărăcă poate fi ușor divizată și apoi alipită altor teritorii, de data aceasta pe gratis.

Iar cei care nu iubesc principiile democrației capitaliste (care a dus la succes mai mare sau mai mic în toate țările în care s-a aplicat) ar trebui să știe că economia de tip comunist a eșuat peste tot pentru că a utilizat principii greșite (și nu pentru că au subminat-o capitaliștii) iar România nu mai are resurse să experimenteze în viitorii 50 de ani un nou sistem (care să păstreze măcar câteva principii comuniste, așa, numai ca să le satisfacă lof o anumită nostalgie a trecutului). (G. N.)



pentru a nu descuraja creșterea producției) statul încasează sume importante cu care poate realiza o protecție socială eficientă.

Protecția socială nu se aplică numai șomerilor, ci și altor categorii sociale, cum ar fi pensionarii, persoanele handicapate, persoanele cu venituri sub o anumită limită, tinerii. Principiile utilizate de diferite țări scot în evidență diferențe care uneori sunt mari.

În Suedia, într-o perioadă de mare avânt economic, socialiștii au aplicat principiul acordării unor ajutoare foarte mari (apropiate de veniturile oamenilor care munceau). Ei au putut să facă acest lucru pentru că bogăția țării era și ea foarte mare. S-a observat însă

pentru majoritatea oamenilor procesul muncii nu este un scop în sine, adică oamenii nu muncesc numai pentru a simți satisfacția de a fi utili societății. Întotdeauna trebuie să existe și o motivație practică a muncii pe care unii o numesc cointeresare materială. Dacă un muncitor știe că, muncind mai bine, va putea să-și asigure, lui și familiei lui, un nivel de viață mai ridicat, atunci va munci mai bine. Dacă va observa că nu există o legătură între salariul lui și felul în care a muncit sau, și mai rău, va ști că dacă nu muncește deloc va avea același venit (cum s-a întâmplat în Suedia), interesul lui pentru muncă va începe să scadă și nici un fel de educație socială (cum au

între modelul suedez și modelul american există multe variante care se aplică în diferite țări capitaliste, aceste variante depinzând de nivelul de dezvoltare economică a țării și de concepția politică a celor care guvernează la un moment dat aceste țări.

România se găsește în prezent în situația de a nu practica o protecție socială care să merite acest nume față de nici o categorie socială defavorizată (șomeri, pensionari, handicapați, tineri, persoane cu venituri mici). O protecție socială minimală trebuie să asigure celor protejați cel puțin nivelul minim de subsistență și în acest caz va da înțregii populații, inclusiv celor care muncesc (mulți

→ pădurirea zonelor deja defrișate pentru a se reduce cantitatea de dioxid de carbon din atmosferă, cât și pentru stabilizarea terenurilor erodate de ape sau pentru asigurarea lemnului de foc. Alături de plantațiile industriale, pădurile secundare pot constitui o rezervă de lemn pe termen lung. Plantarea arborilor și reimpădurirea necesită costuri mai ridicate pentru întreținerea acestora comparativ cu pădurile

naturale, dar primele se dezvoltă mai rapid, iar lemnul se poate recolta de pe suprafețe mai reduse și mai rentabile. Cu toate acestea lemnul obținut din pădurile tinere este calitativ mai slab, diametrul mai redus, aspectul mai puțin plăcut comparativ cu un lemn îmbătrânit. De asemenea, acest lemn tânăr nu prezintă rezistență pentru industria celulozei și reprezintă cel mult un substituent.

În țara noastră, Organizația Mondială a Alimentației (FAO) va participa la finanțarea a două proiecte pentru ecologizarea pădurilor

românești. Primul proiect, care va fi finanțat în totalitate de FAO are ca scop reabilitarea ecologică a pădurilor din zona Copșa Mică, cea mai poluată din țară (Dreptatea, seria a V-a, 1995, p.4). Cel de-al doilea proiect urmărește înființarea unui centru care se va ocupa de prevenirea îmbolnăvirii pădurilor românești. FAO va finanța cele două proiecte pentru România cu suma de 2,3 milioane de dolari.

Corneliu-Anton COCIAȘU,
Asociația Inginerilor PNTCD

Căutătorilor de modele, li-l propunem pe cel peruan

România postdecembriștă stă sub semnul scenariilor și modelelor. Este firesc ca necunoașterea adevărului sau o imaginație fabulativă să genereze scârțări; așa după cum este firesc că orice început, la o jumătate de secol afară din circuitele mondiale, trebuie să profite de experiențele acumulate altunde.

A fost ironizat apetitul spre import de modele, a fost stigmatizat modelul original-românesc. Firesc ar fi să fie creat un model care integrează experiențele democrațiilor și economiilor occidentale într-un specific care reține și situația de aici. (Nu este chiar originalitate, ci reprezentă o țară din național-comunismul ante-'89).

Nepriceperea economică a liderilor, chiar dacă dețin funcții sau diplome în domeniu, a generat lozinci ca: „un astfel de model nu există”, „... s-ar lua premiul Nobel pentru aceasta” etc. De fapt, România s-a cantonat în binecunoscutul model ceaștit-timpuriu, care nici el nu avea ceva original căci lozinci fără acoperire, statistici lucrate pentru demonstrații fără substanță, măsuri economice menite a nu se putea aplica, inițiative fără suport material, legi fără sancțiuni ș.a. — toate acestea fac parte dintr-un arsenal general-comunist (adoptat din preistoria epocilor fanariote).

Originalitatea față de ante-'89 este poate corupția fără corupți, genocidul fără uciugași sau irresponsabilitatea fără responsabili.

În tristețea noastră am acuzat puterea că ne transformă într-o republică bananieră sau într-o pseudodemocrație de tip sud-american. Să nu ne facem iluzii. Chile, Argentina, Peru — la care ne vom referi, Venezuela, Costa Rica și câteva insule republici sunt modele de prosperitate limitată (și poate mai puțin de democrație la modul european).

Eforturile lor de a lichida exportul de revoluție (mondială) a îmbrăcat de multe ori forma dictaturilor (anticomuniste, cel puțin). Dar, în Chile, de pildă, dictatorul „și-a pus în joc titlul” și printr-un paradox al democrației... l-a pierdut. În alte republici — nu poate fi negat — sunt necesare eforturile comunicații internaționale pentru instaurarea unei societăți civile și preluarea puterii de la militari. Ce este încă de subliniat ar fi că aceștia... se lasă.

Jandarmul democrației pe continentul american încearcă să facă imposibil un cataclism ca cel din Europa anilor '30. Este evident că problemele interne devin surse de tensiuni internaționale. Și a devenit cert că un popor economic civilizată este mai puțin manipulabil, preocupat fiind de propria prosperitate, așa cum este cert că această prosperitate crează generozitatea ce conduce la societatea civilă democrată.

Peru are — ca și România — 23 de milioane de locuitori care trăiesc încă la nivelul anilor '60 — ca și românii —, cu circa o cincime din populație sub limita — occidentală — de sărăcie.

În 1990, inflația din Peru era de 40% lunar (peste 6000% anual). În 1994 realizează un spor al produsului național brut de 12,4%, cel mai mare spor realizat într-o țară ne-ex-socialistă, cum subliniază în glumă economiștii, poate subînțelegând că acolo avem de a face cu cifre reale și nu cu ficțiuni elaborate în institutele de specialitate ori bazate pe surse eronate. Pentru 1995 se prevede un spor de 7-8% și în continuare un ritm anual până la finele mileniului, de 5-6%, totul comparat, de fiecare dată, cu precedentul an (nu luând 1989 ca referință!). Per total aproape o dublare în 10 ani.

Comparat cu România, această creștere este real-positivă, căci nu reprezintă recuperarea (pe baza unei baze materiale preponderent existentă dinaintea de '89) recesiunii — de 50% — din anii '90-'91.

Comparat cu România, în Peru au fost

terminate blocuri de locuințe sociale începute cu zece ani în urmă (!); se poate observa cum se adaugă camere la casele mici, cum se pune acoperiș de tablă sau betonat în vederea supraetajării; taxele au fost reduse de la peste 200 (ca număr) la 6, iar prețurile nu s-au schimbat din 1992.

Comparat cu Chile, a fost lăsat liber orice control al capitalului, a fost liberalizată rata de schimb valutar și s-a pornit dezetazarea prin vânzare (contra 3,6 miliarde dolari SUA) a 51 de companii de stat. Cumpărătorii au mai adus, ca investiții noi, încă 4,1 miliarde dolari.

Au mai rămas în posesia statului regiile de apă, electricitate și o companie petrolieră — care la rândul lor vor fi vândute în următorii ani.

Spre deosebire de România, Peru a avut cui vinde și a avut această voință politică, nu doar mimarea ei față de FMI; pe de altă parte, ca stat ne-socialist, numărul și valoarea proprietăților statului sunt modeste.

Raportat la Argentina, au fost reduse plățile prin sistemul centralist (autonomie financiară), au fost ridicate veniturile statului de la 4,5% din PIB la 13,9%, dar au fost reduse taxele asupra populației. Au fost reținute negocierile pentru plăți din datoria externă (de 3,8 miliarde de dolari, la care s-au adăugat în 12 ani de neplăți alte 4-5 miliarde), devenind din nou o zonă cu încredere financiară.

Fondul Monetar Internațional se freacă la ochi necrezând în rezultatele propriilor măsuri propuse, căci nu există subvenții în agricultură sau industrie, nu există cote sau interdicții la import, tarifele s-au redus de la 75% la 15%, trei sferturi referindu-se la importuri, nu există restricții la investițiile străine și... mai puțin european, a fost liberalizată piața muncii, ridicându-se restricțiile de punere în șomaj a muncitorilor.

Peru este prezidată de un fost rector universitar — (cităm) — „cotat cu performanțe obscure ca agronom”, care are cea mai centralizată manieră de decizie din America Latină și care ignoră societatea civilă și instituțiile acesteia — ce-i drept existente.

Acesta a schimbat vechea ordine politică (având structuri de bază militare), dar încă nu a pus ceva în loc. S-ar putea ca un eșec al politicii prezidențiale să surprindă țara fără o solidă constituție democratică și fără un răspuns adecvat. Spre deosebire de România, Alberto Fujimori guvernează pe baza unor criterii tehnice, de eficiență, și nu politice. Această „dictatură” nu are nimic sângeros — dar este legată de armată și de servicii secrete. Să nu uităm că mișcările de guerilă — de sorginte comunistă, au făcut ravagii în această țară.

Ca și în România, televiziunea este practic aservită, numai presa putând să aducă critici la — de pildă — Corupția din armată, interferența acesteia cu lumea drogurilor etc.

Nu ca în România, investițiile au reprezentat 30% din PIB în '94 și 20% în '95, iar deficitul balanței de plăți va scădea la 3% spre anul 2000.

Și nu ca în România, investițiile au reprezentat 30% din PIB în '94 și 20% în '95, iar deficitul balanței de plăți va scădea la 3% spre anul 2000.

Și nu ca în România, investițiile au reprezentat 30% din PIB în '94 și 20% în '95, iar deficitul balanței de plăți va scădea la 3% spre anul 2000.

Chile adaugă o mult mai mare valoare propriilor produse de export (mineruri, pește — ca și Peru), crescând de 4 ori exporturile agricole în zece ani (1982-1992). În Chile s-a investit mult într-o politică agricolă și educațională. (Invățământ).

În Argentina a crescut rata șomajului de două ori între 1993-95 (la 19%), dar se menține o monedă forțată (la paritate cu dolarul) și o disciplină financiară (monetară) controlată, cu costuri posibil prea

mari, însă au crescut exporturile cu 40% în 1995, se realizează o creștere economică de 7,4% în 1994 (din nou de subliniat, real-positivă, nu o recuperare a ce a fost), s-au redus costurile muncii (creșterea productivității).

Și nu ca în România, s-a înțeles că orice devalorizare a monedei statului și reduce valoarea încasărilor — care nu și depășește investitorii străini — care nu și pot face socotelile de perspectivă (marketing-ul promoțional).

De altfel, o datorie externă în valută și taxe interne, în lei ori pesos devalorizabili nu poate schimba nimic în bine, în economiile ne-etatizate.

În sinteză, atitudinea față de proprietate este un motor psihologic și economic autentic. Dincolo de formulări evazive și fără acoperire în fapte, România a avut trei mari inițiative față de proprietate: Legea (18) împroprietății țărănilor, legea caselor naționalizate și legea marii privatizări (de fapt, a dezetazării parțiale), precum și politica fiscală față de întreprinzătorii de stat.

Cei mai vârstnici își amintesc despre Lenin (sau revoluția rusă în speță) că a dat două decrete: cel asupra păcii — obligație față de Germania care l-a ajutat să ajungă la Petersburg și cel asupra pământului. Minunea împroprietății a durat la sovietici cam 15 ani. În România se argumentează la orice nivel criptocomunist că numai marea proprietate financiară (colectivă, eventual) poate da rezultate.

De ce afirmă liderii guvernamentali că nu avem o producție agricolă record în 1995? Recolta record ar deveni un argument că agricultura micului țăran individual, chiar fără irigații sau tractor, poate bate marile suprafețe încă irigate ale gospodăriilor de stat. Oare când, în cifre reale, a mai avut România circa 25 milioane de tone de cereale (orz, grâu, porumb ș.a. la un loc)? Ceaștitu în visele sale cu cifre statistice, anuța timid 15-17 milioane. Desigur, comparat cu datele din instituțiile și comitetele de stat în care au lucrat mai mari intelectuali, adică 35-37 milioane de tone (și cu pâine pe cartelă), recolta de anul acesta nu e un record.

Minunea aparține țărănilor și lui Dumnezeu.

Guvernul s-a străduit doar să lase orzul să se scuture, iar grâul să mușcăiască. Se vorbește de meritele politicii agrare (care oare, aratul cu calul, irigații cu... ploaia și achizițiile... fără plată?) și de irresponsabilitate atunci când trebuie făcut ceva. Statul român consideră că are obligații față de contribuabili... doar la plăcinte.

A doua inițiativă, a caselor naționalizate, realizează o inechitate socială: o parte din proprietăți — cele agricole, se restituie iar cele urbane se renaționalizează. Căci altfel cum s-ar numi consensul în proprietatea statului a diferenței dintre (cifre oficiale) cele 300.000 de proprietăți ce vor fi vândute chirașilor actuali și cele (poate) 60.000 care vor reveni de drept proprietarilor vechi.

Poate aceasta realiza o încredere în proprietate?

În ce privește „marea” privatizare — căci cea mică și mijlocie s-a realizat sălbatec prin propriile ei eforturi, printre obstaculele puse de guvern și legislativ — aceasta va atinge (de ochii FMI-ului & Co) doar o parte din avuția industrială a statului (adică fără regi și similarele lor) și din care doar o parte se dezetazază. Nu mai suntem la curent cu noile cifre, dar statul renunță la circa o șesime din valorile sale (iar din această șesime, un sfert este nerentabilă). Ca gest economic ar putea fi o concepție — dacă n-ar ascunde altceva; ca gest de recompensare morală este doar o palmă dată contribuabililor.

Lect. dr. Corneliu Apostol STĂNESCU

Deschizând buletinul editat de Banca Națională pe luna aprilie 1995, aflăm din pagina a doua că economia națională se află într-un „echilibru fragil” (s.n.). Este evident că acesta este un mod diplomatic de a ni se prezenta faptele și că cititorul este privit în poziție de adversar. Fără a vorbi de poziția de protejați, oare nu era firesc să fim priviți ca parteneri?

În trecere, ne oprim la pagina 5, de unde aflăm că în luna februarie 1995, salariații din 25.221 societăți particulare și-au abandonat firmele și deci sunt în căutarea de servicii la stat sau peste hotare.

Ne-am oprit în continuare la dinamica unor indicatori macro-economiici de sinteză din perioada aprilie 1993 — aprilie 1995, respectiv paginile 16-20 din amintita sursă.

Cu mici excepții, în perioada analizată, importurile au depășit exporturile, ceea ce înseamnă că noi, consumatorii, am plătit cu ușurință salariile muncitorilor străini. Să recunoaștem, ne-am lăsat furajii de strălucirea ambalajelor străine, am privit, cumpărat și consumat fără să vedem, atât la bunurile de larg consum cât și la bunurile de uz industrial. Dar

Măsura „bunăstării” noastre

adevărată vină nu este a noastră, a celor care suntem priviți drept obiecte ale economiei de piață și care nu suntem lăsați să devenim subiecte ale acesteia.

Ratele medii lunare ale dobânzilor nominale din sistemul bancar raportate la ratele lunare ale inflației au fost în perioada aprilie-decembrie 1993 mici și foarte mici, fapt care a întărit neîncrederea deținătorilor de bani și alte lichidități în puterea de cumpărare a leului. În perioada ianuarie 1994-aprilie 1995, deși raportul de mai sus a fost ușor favorabil, efectul pozitiv nefavorabil sperat a fost contrabalansat de raportul dinamic nefavorabil dintre marea monetară și prețurile de consum. Dinamica necorelată a raporturilor de mai sus este reflectată fidel de evoluția devenită astfel necontrolabilă a ponderii stocurilor în producția industrială lunară în condițiile menținerii artificiale a ratei șomajului.

În concluzie, se cuvine să reamintim că strângerea curelei de la pantalonii în cursul anului și creșterea cumpărătorilor în perioadele de Paște și de Crăciun, nu sunt suficiente pentru a scoate economia țării din starea de anestezie în care se află. Aceasta este măsura „bunăstării” noastre.

Așa cum reaffirma delegatul Fondului Monetar Internațional în țara noastră, fără o privatizare efectivă și fără existența unor burse de măruri și valori reale, nu se poate vorbi de o structură funcțională a economiei de piață și implicit de bunăstare.

N. PARASCHIV

Isprăvile gazetărești ale unui neisprăvit

Îndată ce a fost investit în înalta funcție de director al ziarului guvernamental „Vocea României”, D.D. Rujan s-a pus pe treabă, vărsându-și venitul deoptrivă asupra politiciei. Recurgând permanent la invectivă și făcând abuz de limbaj mahalagios, el făcând ca chiar abuz, de limbaj mahalagios, el făcând de pretutindeni, D.D. Rujan, aflat în plin proces de stingere a refulărilor acumulate de-a lungul multor ani, a trecut la atac cu un zel care cu siguranță că i-a surprins chiar și pe stăpâni săi, Petre Mihai Băcanu, Lucian Tudorancea, Ion Cristoiu, Dinu Patriciu, Adrian Severin sunt doar câțiva dintre cei asupra cărora s-a abătut furia gazetărească a dlui director. Dar lista rămâne deschisă și este greu de prevăzut când o va isprăvi neisprăvitul D.D. Rujan. Ultima personalitate de care s-a ocupat abjectul gazetar este președintele PNTCD, dl Cornelii Coposu. Că nu există absolut nici un element care să-i confere lui Rujan autoritatea morală de a emite aprecieri sau chiar judecăți de valoare asupra vieții și activității politice a liderului țărănist, pe care îl cunoaște „cât de cât”, este o altă poveste. În fond, dl Cornelii Coposu este o personalitate publică, libertatea presei este o realitate chiar și în România, așa că, oricare ziarist preocupat de fenomenul politic românesc, poate, ba chiar este obligat, să cunoască gândirea politică și acțiunea concretă a celui mai

proeminent reprezentant al Opoziției, pentru a-și putea informa corect cititorii. Condiția care se pune este ca acest demers să fie făcut cu profesionalism și cu onestitate. În caz contrar, se ajunge la făcături de genul editorialului semnat de D.D. Rujan în „Vocea României”, vineri, 1 septembrie. Că l-a îndus foarte tare analiza lucidă făcută de președintele PNTCD asupra felului în care este receptată imaginea României în care este sub forma unei „Scrisori” în „Evenimentul zilei”, așa zice ca de obicei, hât de departe: execuția Ceaușescu (?) a președintelui Ion Iliescu, pomeneste apoi privatizării. Și, evident, de corupție, nostalgia vechilor legături (?), descentralizarea administrată cu amărăciune: „(...) parcă aș reciti aceleași articole cu care-combătea” Domnia sa, pe timpuri, și pe liberali și pe celelate partide... (sublinierile ne aparțin). Păi „combătea” domnule director, pentru că articolele pe care pretinzi că le-ai citit nu au fost publicate în „Scântea”, unde știi prea bine cam ce fel de „gazetărie” se practica. Culmea abjectiei, grefată pe fondul unei incapacități funciare de a analiza și de a înțelege dinamica evoluției personalității umane, o atinge D.D. Rujan atunci

când, pornind de la Iuliu Maniu care „(...) avea acel geniu inefabil al machiavelărilor politicianiste din dosul ușilor capitonate (...)” afirmă: „dl Coposu a rămas și azi ceea ce a fost și atunci: doar un secretar particular al ilustrului înaintaș!”. Bravo, maestre Rujan! Aici ai plesnit-o bine. Dacă doar la atâta te duce capul, noi nu mai avem ce comenta. Nici nu avem cum să te ajutăm, pentru că maladiile de care suferi nu i s-a găsit încă leacul. Oricum, pentru că un director de gazetă trebuie să fie în primul rând bine informat, iată că îți venim totuși în ajutor, în felul nostru: am citit în fișuca guvernamentală, sâmbătă, 2 septembrie, o altă ineptie ce-ți aparține: „Dar dacă dl Cornelii Coposu tot nu se află în țară (...) propun să facem o pauză până se întoarce în țară”. Află domnule director că dl Coposu a revenit în țară joi, 31 august, la ora 15.20. Iar mărturia că „am încercat și noi să-l contactăm pe venerabilul lider țărănist, dar pe la PNT (c.d.) nu prea este agreat ziarul guvernamental”, o punem la îndoială din două motive: în primul rând, la sediul PNTCD am observat că este agreat orice publicație, indiferent de culoarea politică pe care o are și, în al doilea rând, ne este tare greu, practic imposibil, să ni-l imaginăm pe necuratul dând târcoale bisericii.

Vom reveni, dacă va mai fi cazul.

Mircea VLAD

Din gândirea și practica actuală a ministrului Iulian Mincu

„E de necrezut ca dl. Rector Iosif Ștefan Drăgulescu să fie membru PNTCD!”

Astfel se exprimă în scrisoarea Biroului de presă al Ministerului Sănătății, publicată în ziarul „Renașterea Bănățeană” din 17 august 1995, dl profesor Mincu, ministrul Sănătății.

Și pentru a răspunde încrederii acordate de guvern, găsește ca este cazul ca în fruntea celor 5 centre cardiologice să numească „cadrele cele mai bune, capabile să îndeplinească sarcinile profesionale grele ce le revin”.

Pentru acest obiectiv, prin ordinul 350 din 18.X.1994 a fost eliberat din funcția de Director al Centrului de Cardiologie Timișoara, domnul profesor Drăgulescu, învinuit de „grave abateri manageriale, financiare și deontologice”. Organizând de urgență și un concurs pentru postul de director, în care, bineînțeles, că a reușit Șeful de lucrări adus de la IMF Tg. Mureș, dl. dr. Șerban Brădișteanu.

Dar acest concurs a fost ținut în atmosfera tendențioasă creată de Minister și susținută cu scrisori primite anterior din partea unor „cadre didactice de prestigiu din Timișoara”, al căror nume este total secret.

Nu știm de ce se scuză conducerea Ministerului că nu a fost înlocuit pentru activitatea sa politică, dacă afirmă că: „nu a cunoscut și nici nu crede că este membru al partidului PNTCD”. Tocmai acesta este răspunsul la întrebare, deoarece dl. ministru Mincu știa precis că dl. prof. Drăgulescu este membru PNTCD, membru în Comitetul Județean Timiș al PNTCD, și aceasta îl deranjează.

Este încă o acțiune de rutină pentru înlăturarea persoanelor cu funcții de răspundere din Opoziție. Trebuie să știe domniile din comisie câteva date personale ale dlui prof. Drăgulescu:

Absolvent al Facultății de Medicină Generală din Timișoara cu media 9,77, membru al Academiei de Științe din New York (1993), membru al Institutului American de Ultrasunete în Medicină (1986), Medic Primar Interne gr. III din 1979, prin concurs cu media 9,33, cu 131 lucrări publicate (31 în limbi străine), 18 monografii, ca autor sau coautor, 4 cursuri litografiate, secretarul Comisiei județene de specialiști pentru boli cardiovasculare.

De ce nu răspund la apelul celui care a colaborat în numeroase lucrări publicate, adică d-nii prof. dr. Crisodorescu, Streian C., Stoichescu L., Luca P., Brânzan L., Nicolciou M.

Unde este deontologia practică de Ministerul Sănătății. Răspunsul este: incertitudine în ce privește aprecierea valorii și instabilitate în susținerea deontologiei profesionale.

Panaft STĂNESCU-BELLU, corespondent

Interviu cu dl. ministru al Sănătății, Prof. dr. doc. Iulian Mincu

Întrebările de astăzi și-au primit răspunsurile în „Iepoca de aur”

Având în vedere că lupul își schimbă părul... publicăm următorul interviu luat cu forța dlui Mincu în anii 1982 și 1995 în sensul că întrebările au fost puse în anul 1995, iar răspunsurile se regăsesc în volumul: Iulian Mincu, Noțiunile elementare de alimentație rațională, Editura Medicală, București, 1982

R: Domnule ministru, cum apreciați că a fost alimentația poporului român în secolul XIX și prima jumătate a secolului XX?

s-a reflectat în îmbunătățirea stării de sănătate, media de vârstă trecând de la 22-26 de ani cât era în 1935 la aproape 70 de ani în 1976. Prosperitatea economică a dus însă la apariția altor boli, cum este ateroscleroza.

R: Considerați alimentația rațională în colectivități de adulți un aspect pozitiv?

IM: În țara noastră, prin îmbunătățirea continuă a situației economice, prin organizarea cantinelor la locul de muncă, există deja o experiență pozitivă în privința modului rațional de organizare a alimentației colective. De multe ori este destul să vizitezi cantina unei instituții sau întreprinderi în timpul mesei ca să-ți dai seama de adevărata stare de lucruri din întreprinderea respectivă.

R: Cum trebuie să se poarte consumatorul în sala de mese?

IM: Înainte de a intra în sala de mese, consumatorul se va dezbrăca de palton, galoși, pe care îi va lăsa la garderobă.

R: Dar personalul?

IM: Întregul personal trebuie să vină la muncă cu haine curate. Înainte de începerea lucrului, angajații cantinei vor face duș sau se vor spăla cu apă și săpun pe mâini și se vor îmbrăca cu haine de protecție. Echipamentul sanitar de protecție se compune din halat sau bluză, șorț, bonetă sau basmale și cizme. Se vor asigura cel puțin două schimburi pentru muncitor. (I. Gontea)

R: Care ar fi alimentele ce trebuie evitate de către cei vârstnici?

IM: Lăptele gras, smântâna, frișca, șunca, cărnații, viscerale, vânatul și orice carne cu grăsimi vizibile sau bogată în purine, untura, seul, untul în cantitate mare, maionezele, gălbenușul de ou. Dintre legume cartofii prăjiți, leguminoasele uscate, varza și, în general, legumele bogate în celuloză dură, care sunt greu tolerate de vârstnici, întrucât predispun la meteorism. Ceaiul și cafeaua sunt permise celor care obișnuiesc să le consume, dar cu moderație.

NB: Nu am găsit în cartea cu pricina o bibliografie din care să înțeleg care sunt operele citate sau cine sunt Enescu, Goanță, Crăniceanu. Dar parcă așa era baiul!

Pentru confirmare Mariela NEAGU



IM: Din a II-a jumătate a secolului al XVIII-lea condițiile de viață se înăspresc, exploatarea clăcășilor devenind tot mai cruntă, iar birurile insuportabile. Latifundiile moșierești se măresc. Crăniceanu (1895) arăta că abia la 3-4 săptămâni o dată mânca țaranul român carne. Alimentația populației țării noastre rămâne în sec.XIX-XX, la început dezechilibrată, formată în special din mămăliță și vegetale. Datorită acestei alimentații dezechilibrate, starea de sănătate a populației era precară, media de viață în Moldova, după cercetările lui Enescu, fiind de 22 ani.

R: Ce părere aveți despre alimentația de după 23 august 1944?

IM: În anii socialismului s-a dezvoltat o nouă industrie, industria alimentară, care a pus la dispoziția populației o serie de produse noi, dietetice. Această îmbunătățire în alimentația populației

Grâul - obiect de propagandă electorală a guvernului Văcăroiu

Prin Hotărârea de Guvern Nr. 72/1994 și prelungită prin H.C. Nr. 541/1995, grâul este declarat „produs de importanță națională”. Astfel, cultura grâului devine o problemă de stat și un punct de vedere important din programul guvernului.

În scop propagandistic acesta a anunțat prin toate mijloacele de informare că recolta de grâu din 1995 va fi excepțională datorită efortului deosebit și a bunei organizări din economie. Rezultatul a fost că s-a creat o stare de panică în întreaga lume din agricultură, oamenii întrebându-se ce vor face cu grâul și, temându-se că vor rămâne cu el nevândut, s-au aglomerat din primele zile la unitățile de stat abilitate să-l colecteze. Acest mijloc de propagandă s-a dovedit greșit prin întoarcerea efectului scontat ca un bumerang, iar acum, ca să iasă basma curată, guvernul aruncă vina pe opoziție ca instigație.

În realitate, producția anunțată de 7,8 milioane tone de pe 2,418 milioane hectare este de 3.156 kg la hectar, ceea ce o clasează ca o producție abia acceptată ca multumitoare. Afirmatia este susținută de următoarele date: în perioada anilor 1980-1989 media producției a fost de 3.357 kg/ha, obținându-se o recoltă de 7,8 milioane tone numai din cultivarea a 2,2 milioane hectare, și chiar în anul 1990 producția la hectar a fost de 3.212 kg.

Producția de 7,8 milioane tone din acest an se datorează exclusiv mării suprafeței cultivate, și nu prin efortul guvernului. Ba, mai mult, s-au semănat astă toamnă numai 2,418 milioane hectare din 2,7 milioane hectare câte au fost programate, și aceasta din cauza proastei organizări, prelungindu-se campania până la mijlocul lunii decembrie, deși specialiștii știu că fiecare zi de întârziere după 31 octombrie se resimte negativ în recoltă.

Consumul intern de grâu, inclusiv sămânța culturii viitoare, este de 4,5 milioane tone/an, care se verifică și prin faptul că din producția de 5,5 milioane tone a anului 1994, la începutul recoltei din acest an se mai găseau în depozitele Romcereal 1 milion tone de grâu - cifră anunțată oficial.

La o producție anuală de 7,5 milioane tone se presupune un disponibil pentru export de 3 milioane tone, pentru care guvernul era obligat să ia măsuri de valorificare încă din iarnă.

Până în 1989 nu au fost probleme cu valorificarea excedentului, căci era înghițit de piețele CAER-lui, iar acum de Ucraina, Rusia, Bielorusia și Țările Baltice, care au acceptat ca panicabil grâul ce se înscrie în STAS-ul 813/1968 cu trei elemente - 75 kg. greutate hectolitrică, 15% umiditate și 3% corpur străine. În aceste țări exportul se face pe calea ferată și toată lumea a dormit liniștită. Spre ghinionul guvernului, seceta din toată America de Sud și Australia, ca și inundațiile din Statele Unite au făcut să explodeze prețul grâului pe piața mondială de la 150 dolari tona la 170 dolari, cu tendință de creștere, surprinzând guvernul Văcăroiu complet nepregătit pentru transportul maritim. Silozurile noastre din porturile maritime Constanța și Agigea au împreună o capacitate de încărcare de 200-250 mii tone pe lună. Prețul favorabil pe piețele mondiale dincolo de fostul CAER, în special în țările slab dezvoltate sau în curs de dezvoltare, se prognozează a dura 3 luni. Pe aceste piețe intră în concurență și grâul produs de Franța, Anglia, Germania, a cărui calitate e mai bună. Cum noi nu putem încărca decât 200 mii de tone pe lună, cele 3 milioane tone disponibile se pot încărca în peste un an de zile, iar în cele 3 luni se pot încărca 600 mii tone confirmate și de Ordinul Nr. 38 din 27 iulie 1995 al Ministerului Comerțului, care aprobă numai această cantitate la export.

În concluzie grâul nostru nu va avea probleme la export peste 3 luni, iar STAS-ul 813/1968 rămâne valabil. Pentru

piata liberă trebuia încă din toamna trecută să se facă un alt STAS și contracte cu clauze diferite - alocații, prime de export etc, care să stimuleze producătorii.

Cele 3 elemente din STAS - 813: fusarioză 1%, boabe încolțite 2% și înțepături de ploșnițe 3% - scoase de la naftalină după 27 de ani - nu sunt decât pretexte de a pune oamenii pe drumuri și a se tergiversa preluarea până când începe exportul, cu vagonul nu cu vaporul. Cum acest export se derulează încet, atât achizitorul cât și clientul nu au interes să țină grâul în stoc, unde îi mărește prețul prin dobânzile la credite, și lasă grâul în magazinele improvizate ale producătorilor, pentru că nu plătesc dobânzi neavând credite, sau suportă ei dobânzile fără să schimbe prețul de achiziție. Exemplu îl avem cu cele 1 milion de tone de grâu stocate de 1 an de zile în depozitele Romcereal, unde a



creșcut prețul la vânzare al unui kilogram de la 180 lei la 330 lei.

Condiția respectării procentului de boabe atacate de fusarioză și ploșnițe nu poate constitui refuz de calitate, deoarece prin Ordonanța Guvernului Nr. 20 din ianuarie 1995, în articolul 30, al. 1, se precizează: Responsabilitatea organizării asistenței fito-sanitare pentru toți producătorii agricoli pe teritoriul țării, în conformitate cu dispozițiile legale, revine Ministerului Agriculturii și Alimentației prin inspectoratele județene pentru protecția plantelor și carantină fito-sanitară. Deci producătorii nu au nici o vină.

Prin H.C. Nr. 462/iunie 1995, art. 1, precizează: pe data de 1 iulie 1995, Regia Autonomia „Romcereal” S.A. se restructurează prin divizare astfel: a) Agenția Națională a Produselor Agricole R.A.; b) Societăți comerciale pe acțiuni cu capital de stat, organizate pe structura actualelor filiale ale Regiei Autonome. Capacitățile de depozitare care fac obiectul acestei hotărâri sunt - 10.400.000 tone, din care: Agenția Națională a Produselor Agricole R.A. - 3.500.000 tone, Societăți comerciale pe acțiuni - 6.900.000 tone.

Măsura luată pentru reorganizarea Romcerealului în plin sezon de achiziție a creat o stare de nesiguranță în rândul salariaților din unități, generând indisciplina, abuzurile și corupția. Numai așa se poate explica de ce bazele de recepție își închid porțile sâmbăta la ora 13.

Ing. Constantin CRISTESCU

Al cui merit este recolta agricolă record din acest an?

Dl Petre Roman spunea cândva că a avut dreptate când a spus că va câștiga pariul cu agricultura. Dl ministru Tabără, mai fudul ca oricând, pășind pe urmele mentorului său, dl Funar, anunța, la 18 august a.c., că recolta-graului s-a încheiat cu 7,8 mil. tone și că s-a pus la adăpost ultimul bob!

Tendința de a umfla cifrele, cel puțin cu 10%, s-a adevărit de către sateliții americani care au detectat numai 7 mil. tone.

Desigur, laudele nu vor conțeni. Miza câștigării electoratului rural este prea mare ca să nu fie exploa-

tată de PDSR, bănuind că țărani sunt creduli. În legătură cu grija FSN-PDSR pentru agricultură e necesar să arătăm unele adevăruri usturătoare. Este oare producția agricolă mare meritul guvernanților?

Cine decât Puterea a bulversat și nedreptățit țărănimea în ultimii 5 ani, prin:

- redactarea și aplicarea tardivă și abuzivă a Legii 18/91, provocând sute de mii de procese, bătăi și omucideri, nepunerea în proprietate precum și distribuirea a nici jumătate a titlurilor de proprietate;
- lăsarea agricultorilor fără mijloace de producție, luate cu forța

de către CAP-uri și nerestituite;

- lipsa unei strategii coerente, clare, care să determine structura-rezultată în funcție de factorii naturali, de cererea internă și externă, de numărul de agricultori etc.

Iată cât de democratic aplică PDSR-ul economia de piață!

Meritul este al țaranului român care a muncit din greu și al cimei favorabile din acest an, și nicidecum al Puterii!

Guvernarea ar face mai bine să-și recunoască neputința și nepăsarea înainte de a se țâli cu meritele altora!

Ing. N. MĂRINCUS

APEL Țărani proprietari din

- ▲ Înscrieți-vă cu toții în tuturilor proprietarilor legii spitale, armată, CFR), singur vă apăra și vă protejează poporul român.
- ▲ Vreți să aveți o Bancă asigurare la orice oră credite
- ▲ Vreți să aveți depozite agricole, care să vă deservesc
- ▲ Vreți să aveți o societate cumpere produsele agricole Stat și să le poată valorifica
- ▲ Vreți să aveți o Societate asigurată întreaga avere cu
- ▲ Toate acestea se pot
- veți înțelege să vă înscrie fiecare sat, comună, oraș, PROACT-ului.
- ▲ Vreți să nu mai fiți potențai ai Puterii (oricare)
- ▲ Vreți să nu mai cheltui judecătoria?
- ▲ Vreți să aveți o viață prosperă?
- ▲ Înscrieți-vă în PROACT care va vă apăra și ocroti înaintea în România. Cu cât fi mai respectați și nimeni să ne sfideze, să ne trateze ca

Sindicatul

Prim

Unele comentarii legate de dezbaterile seminarului internațional „Privatizarea în agricultură” organizat de Uniunea Europeană la începutul lunii iulie la București.

Seminarul „Privatizarea în agricultură” organizat de Uniunea Europeană și Comunitatea Europeană (UE) și PNTCD București, în vara acestui an, a promovat unu ampu cadru dezbateri privind problematica agriculturii din Europa și din țara noastră.

Primul accent al partenerilor UECD a fost pus pe faptul că sectorul agriculturii are o mare importanță pentru dezvoltarea țărilor est-europene. Astfel, „politica la nivel european joacă un rol crucial în relațiile dintre Uniunea Europeană (UE) și țările asociate atât în faza actuală, cât și în cursul viitoarelor negocieri de aderare a uniunii”. Din evaluarea poziției pe care o are agricultura țărilor europene (incluzând și industria agricolă), comparativ cu cea a UE, anume una în dezvoltare, se remarcă în primul rând că aceasta „nu este competitivă”. Apare deci interesul de a ajuta atât economic cât și financiar aceste țări în perspectiva integrării viitoare în uniune. „În particular, ajutorul va fi direcționat în sectorul agricol, care va încuraja dezvoltarea economică generală a țărilor europene.”

Orientarea preocupărilor comune este sintetizată într-o abordare unitară prin așa-numita Politica Agricolă Comună (PAC). Astfel, „PAC se bazează pe trei elemente generale, stând în:

(a) dezvoltarea și continuarea largi piețe comune;

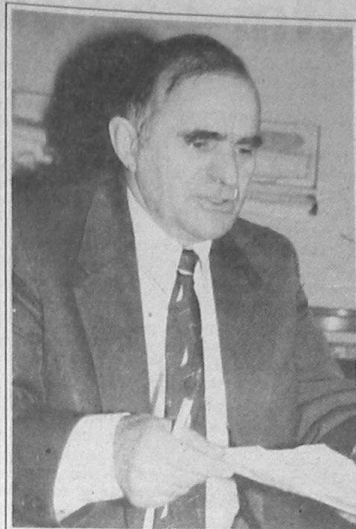
În atenția proprietarilor de pământ

Prin actul juridic nr. 4833 din 9 ianuarie 1995 emis de Parlamentul României, se dă dreptul proprietarilor legitimi, care, din diferite motive, nu au făcut cerere de reconstituire a dreptului de proprietate în 1991, conform Legii 18/1991, să își ceară dreptul de proprietate pe baza unei hotărâri judecătorești. Deci, acești oameni se pot adresa justiției cu o cerere de reconstituire în două exemplare: un exemplar se depune la judecătorul de serviciu, cerând un număr de înregistrare pe care îl va trece și în exemplarul al doilea, ce rămâne la proprietar. Modelul de cerere îl pot găsi la sediile PROPACT din toată țara. La cerere se anexează copii după actele de proprietate, ca să justifice autenticitatea celor consemnate în cerere.

Nu este necesară angajarea unui avocat dacă se întocmesc actele necesare, iar la primul termen, aducându-se cei doi martori, se obține imediat hotărârea judecătorească ce îi dă dreptul să își solicite reconstituirea dreptului de proprietate pe care nu l-a solicitat la timpul potrivit. Cei care dețin hotărâri judecătorești definitive și nu mai au posibilități să intervină la nici un for juridic din țară, sau cei care au epuizat toate demersurile juridice în țară și nu

au fost puși în posesie - dar nu au trecut șase luni de la data emiterii ultimei hotărâri judecătorești rămase definitive - se pot adresa organismelor europene. (Tribunalul european, întocmind o cerere al cărei model îl pot găsi la sediile PROPACT din toate județele, la care se anexează în copie toate hotărârile judecătorești și un memoriu explicativ.)

Se știe că există unele greutăți, că fostele IAS-uri nu îi cheamă pe proprietari să negocieze contractele de arendare, nu-i înștiințează să vină la Adunările Generale ale Acționarilor, unde să decidă de comun acord cu arendașii cum vor fi administrate pământurile arendatorilor. De aceea, îi sfătuim încă o dată pe toți acționarii să vină la sediile PROPACT ca să ia modelele de contract de arendă pe care juriștii noștri le-au elaborat în sprijinul acestor oameni, să nu cedeze asupra unor cerințe contractuale esențiale, pentru că riscă să-și piardă definitiv pământurile. Odată încheiate contractele în trei exemplare, fiecare acționar trebuie să urmă-



rească neapărat înregistrarea contractului la primăria pe raza căreia se află pământul sau în termen de cel mult cinci zile, astfel contractul devine nul de drept. La sediile PROPACT găsiți și alte lămuriri

Prof. Dan DRĂGHICI,
președintele PROPACT

Principii ale privatizării în politica agrară

legat de comunitară; solidaritatea financiară (finanțiară a PAC).¹⁾ Principii presupun în primul rând coerența de prețuri și corelate, incluzând și un sistem de taxe la import și la export care să asigure plăți directe către producători și să stimuleze forme intensive de producție, contribuind la micșorarea surplusului și creșterea efectelor pozitive în mediul înconjurător. Principii preferințe comunitare sunt un sistem de taxe la import și la export care să asigure plăți directe către producători și să stimuleze forme intensive de producție, contribuind la micșorarea surplusului și creșterea efectelor pozitive în mediul înconjurător. Principii preferințe comunitare sunt un sistem de taxe la import și la export care să asigure plăți directe către producători și să stimuleze forme intensive de producție, contribuind la micșorarea surplusului și creșterea efectelor pozitive în mediul înconjurător.

„Pentru a corecta structura proprietății în agricultură au fost aplicate următoarele trei direcții:

1. Restituirea proprietății către deținătorii de drept.
2. Privatizarea proprietății de stat.
3. Transformarea fostelor cooperative pe baza propriilor decizii.”

Modalitatea de aplicare a acestor principii face ca CEHIA să reprezinte un exemplu de succes privind privatizarea agriculturii. Restituirea proprietății s-a realizat prin stabilirea, inițial, a unei date limite (31 martie 1993) de depunere a cererilor. Au fost astfel depuse 90.000 de cereri de restituire, reprezentând mai mult de 21 miliarde coroane. Numărul cererilor a fost de 170 de ori mai mare decât în sectoarele industrie și comerț. Eforturile au condus la restituirea a 70% din solicitări în termen.

Privatizarea în domeniul agricol a cuprins 591 de întreprinderi (reprezentând mai mult de 83 miliarde coroane - 3 miliarde USD). Au rămas în proprietatea statului circa 780.000 ha de pământ, care au fost însă arendate prin Fondul Proprietății Funciare, instituția care le administrează. Industria de procesare a fost privatizată în proporție de 85%, cea de irigații și canalizări în proporție de 98%, iar infrastructura forestieră aproape 100%. În total 86% din proprietatea sectorului agricol de stat a fost privatizată.

Cele 1.205 cooperative agricole, însumând circa 2,5 milioane ha și deținând fiecare în medie circa 2.117 ha, au suferit transformări, devenind cooperative ale proprietarilor, companii comerciale, companii pe acțiuni cu răspundere limitată, etc. Determinarea ponderilor în distribuția participa-

țiilor s-a realizat conform următoarelor delimitări: 50% corespunzător aportului în suprafața de pământ cu care s-a contribuit, 30% corespunzător altor forme de proprietate cu care s-a contribuit, iar 20% corespunzător numărului de ani lucrați.

Modificarea formei de proprietate în sectorul agricol a condus la rezultatul că 97% din terenul agricol a ajuns să fie lucrat în sector privat și numai 3% în întreprinderi de stat.

Abordând și problema integrării europene, ministrul ceh a mai declarat:

„Noi nu dorim ca politica noastră agrară să se bazeze pe subsidii masive și conservarea structurilor de afaceri prin cote.”

Situația din CEHIA este însă diferită de cea a altor țări foste comuniste. O comparație imediată se poate face cu ROMANIA, unde nici măcar datele statistice prezentate de guvern nu sunt la fel de clare.

În intervenția D-lui Ion Diaconescu, Prim-Vicepreședinte PNTCD, au fost prezentate și cauzele care au dus la această situație.

„... Regimul comunist (din România) a pus în practică principiile marxiste, începând colectivizarea forțată a agriculturii. ... De aceea, în decembrie 1989, agricultura românească era în întregime colectivizată, probabil cea mai colectivizată țară din Europa, cu o productivitate scăzută și dispunând de utilaje insuficiente și uzate.”

Concluzionând după prezentarea situației actuale este remarcată starea extrem de grea a agriculturii românești în prezent, „caracterizată prin divizarea proprietății agricole în porțiuni foarte mici, ai cărei deținători nu au mijloacele necesare pentru a lucra terenul.”

Principiile pe care se bazează PNTCD pentru redresarea acestei situații sunt:

1) Revizuirea prezentei legi funciare pentru îndepărtarea confuziilor și realizarea unei restituiri corecte.

2) Încurajarea asociațiilor țărănești prin mijloace legale.

3) Asigurarea mijloacelor necesare acestor asociații (inclusiv posibilități de creditare adecvate).

PNTCD plasează în programul său pe o poziție primordială abordarea problemelor agriculturii și evidențiază permanent rolul fundamental pe care acest sector economic de bază trebuie să îl aibă în politica de guvernare a țării.

Atât necesitatea redresării economico-sociale a României după dominația comunistă, cât și noile cerințe impuse de perspectivele integrării europene a țării noastre, determină importanța majoră a principiilor pe care trebuie să se bazeze politica noastră agrară.

Viorel GROSU

¹⁾ DOC /PPE/276/276588. jd

„Politica agricolă comună a Uniunii Europene și procesul de privatizare în țările Europene centrale și de est: reforme și strategii de aderare.”

²⁾ Modificări în agricultura Republicii Ceha cu o vedere specială asupra relațiilor dreptului de proprietate” de Josef LUX, Vice-Primministru și Ministru Agriculturii din Republica Cehă.

³⁾ Aspecte ale privatizării în agricultura românească” de Ion DIACONESCU, Prim-Vicepreședintele PNTCD, Șeful Grupului Parlamentar PNTCD din Camera Deputaților.

România creștin-democrată

Într-o lume românească înșelată de către Puterea-Tranziției, devenită aproape indiferentă și neîncredătoare – și totuși în așteptare – PNȚCD oferă proiectul de transformare socială a României, pe baze creștin-democrate.

Proiectul social al PNȚCD are toate șansele de realizare în România!

Rostul unui partid democrat este ca în baza unei ideologii, a unui program doctrinar, să elaboreze un proiect social și să-l propună spre realizare cetățenilor, societății. Cu deosebire de partidele comuniste, de factură totalitaristă, care și-au impus „programele sociale” prin teroare și forță, un partid democrat are menirea să-și facă cunoscut proiectul social, folosindu-se exclusiv de „arma” convingerii, cetățenii fiind liberi să-l accepte și să-l realizeze. În acest spirit, PNȚCD propune – nu impune! – poporului român proiectul său social creștin-democratic.

Proiectul social al PNȚCD se adresează omului, ca persoană umană. Esența gândirii, fundamentul gândirii și acțiunilor politice creștin-democratice este omul, persoana umană, egală în demnitate în fiecare, subiect de drepturi și nu obiect al statului. Suntem pentru transformarea creștin-democrată a societății, pentru asigurarea deplină a democrației și prosperității, pentru un nivel de trai corespunzător afirmării demnității umane și realizării personalității fiecărui cetățean.

Deci, pentru om și prin om o nouă societate! Omul nu-l vedem însă ca un individ izolat și sortit singurătății și neîmplinirilor sociale, ci ca persoană integrată într-o comunitate. Dacă vedem omul ca o persoană umană, liberă, cu drepturi garantate în fața puterniciei statului, la rândul său comunitatea, societatea civilă, poporul trebuie să se bucure de autonomie în fața intervenționismului statului. Societatea civilă, poporul, la diverse niveluri, are dreptul, în virtutea autonomiei sale, a calității sale de subiect suveran, să-și aleagă guvernarea, are dreptul să-și hotărască sistemul social, modul social de viață.

Suveranitatea poporului trebuie respectată! Puterea-Tranziției (fost FSN, fost FDSN, astăzi PDSR) este departe de a îmbrățișa acest suprem comandament al democrației moderne. Sunt frecvente înșelăciunile, mijloacele violente și mai ales folosirea armei comuniste a urii și luptei de clasă în scopul forțării poporului român de a rămâne în continuare într-un sistem social, în care statul este atotputernic, iar cetățeanul obiect al acestuia. În sprijinul afirmației să ne reamintim sloganurile folosite de către guvernarea, de ațâțare a urii de clasă, a urii între diverse categorii sociale ale poporului român: „Nu ne vindem țara”, „Liberalii și țărăniștii puneti mâna și muncii” împotriva partidelor istorice; „N-ați mâncat salam cu soia” împotriva foștilor refugiați și reintorși în țară; „Moarte intelectualilor” împotriva intelectualilor

democrați și necolaboraționiști cu Puterea; „Jos bucureștenii” împotriva bucureștenilor potrivnici aceleiași Puteri, în timpul mai ales al campaniei corpului expediționar al minerilor din Valea Jiului.

Incoronarea, de ultim moment, a folosirii armei urii, a avut loc în cursul lunii iulie 1995, când conducerea PDSR în „vizita de lucru” în Maramureș – a se înțelege campanie electorală de racolare de noi susținători –, a lansat chemarea la ură interconfesională între românii creștini, cetățeni ai României în apărarea, chipurile, a credinței strămoșești. Este o incitare la ură religioasă, căreia dacă i s-ar da urmare, ar duce la destrămarea unității poporului român, a României. Așa înțelege PDSR să-și pună în aplicare „programul democrației sociale” spre fericirea poporului român, așa înțelege să aperse unitatea țării? Și ce mult se autolaudă că au salvat România de la iugoslavizare, de la destrămare.

Guvernarea nu se rezumă numai la practicile arătate în impunerea sinistrului lor regim totalitar. Deoarece totalitarismul este când nu acceptă existența la viața politică și a altor concepții, partide politice! Ei au folosit la nevoie – și vor mai folosi la nevoie în viitor – mijloace de teroare, mijloace violente. A nu se uita zilele de 13-15 iunie! Astăzi, funcționarii publici sunt amenințați cu expulzare din administrație pentru „vina” de a nu accepta să devină membri ai PDSR. Cugelarea comunistă „cine nu este cu noi este împotriva noastră” este din nou, în mod deschis, la ordinea zilei.

Să revenim însă la proiectul social al PNȚCD. Societatea pe care o are în viziune PNȚCD este societatea democratică modernă, a democrației nu numai politice, ci și sociale. Drepturile și libertățile trebuie să fie efective, toți cetățenii trebuie să se bucure de drepturi sociale și economice care să asigure afirmarea demnității umane.

Viitorul României nu poate fi conceput în afara concepțiilor creștin-democratice ale PNȚCD.

Nu mai poate continua alternativa: stânga sau dreapta, liberalism sau socialism. Sistemele politice liberale și socialist și-au dovedit „capacitatea” de a construi „orânduiri economice” nu și societăți umane. Aceste sisteme sociale și-au fundamentat succesele pe indiferență, în cazul liberalilor, pe ura de clasă, în cazul comunistilor.

Trebuie să vrem să fie altceva decât a fost! Proiectul nostru social oferă o altă alternativă: societatea umană, bazată pe armonie, pe iubire între oameni, pe solidaritate și dreptate socială, libertate și egalitate. Nu ne facem iluzia realizării unei societăți deplin armonioase. Societatea a fost și rămâne conflictuală. Ceea ce ne propunem este să perseverăm în armonizarea intereselor dintre cetățeni pentru binele comun. Voința noastră de transformare a societății nu este nici la stânga, nici la dreapta. Se află în centrul intereselor tuturor cetățenilor, se află acolo unde există adevărul, binele public, binele țării.

La împlinirea unui an de colaborare cu Convenția Democratică din România (CDR), Federația Națională a Educației (FNE) a organizat o conferință de presă menită a puncta câteva repere ale unei conclucrări rodnice pentru învățământul românesc.

Participanți la întâlnirea cu presa, prof. Florin Diaconescu

promite, de asemenea, o redefinire corectă a poziției profesurii în societate. Și acestea, în bună măsură, și datorită eforturilor reprezentanților CDR și FNE.

Pentru perioada imediat următoare, CDR și FNE își vor concentra atenția asupra rectificării bugetului pe 1995, pentru a permite acordarea celui de-al treisprezecelea salariu și vor

Învățământ

Convenția Democratică - un partener de nădejde al Federației Naționale a Educației

(președintele FNE), prof. Teodor Axioti (președintele executiv al FNE) și prof. Virgil Petrescu (expert parlamentar PNȚCD) au prezentat rezultatele demersurilor comune FNE-PNȚCD în materie de legislație a învățământului.

Astfel, s-a contribuit la îmbunătățirea considerabilă a coeficienților de salarizare pentru personalul didactic și adoptarea Legii învățământului într-o formă realmente bună. Proiectul Statutului personalului didactic

intervenți la Legea salarizării bugetarilor în scopul obținerii unei ierarhizări juste, echitabile a veniturilor în învățământ.

Întâlnirile cu sindicalistii vor continua, parlamentarii CDR, împreună cu liderii FNE, propunându-și o serie de deplasări în teritoriu, informarea oamenilor, receptarea și susținerea doleanțelor acestora fiind obiectivul principal al acestor acțiuni începute cu un an în urmă.

Prof. Florin DIACONESCU

Nu în puține cazuri, partidele actuale din țara noastră proclamă, în general, aceleași valori fundamentale: libertate, egalitate, justiție socială. Cu toate acestea, între partidul nostru și aceste partide există mari diferențe și nu numai doctrinare. Noi suntem un partid care se adresează tuturor cetățenilor, suntem un partid popular, nu suntem un partid de clasă, confesional sau etnic. Noi avem consecvența fermă ca politica să fie întotdeauna subordonată valorilor fundamentale, moralele creștine, care nu poate fi decât aceeași ca temei al convingerilor și al acțiunilor politice. În contextul afirmării aceluiași valori fundamentale, ceea ce diferențiază partidele în mod esențial și care dezvăluie culoarea adevărată a unui partid este primordialitatea care se acordă valorilor fundamentale, ordinea de prioritate a acestora. În concepția noastră creștin-democrată, așa cum se știe, rațiunea, fundamentul gândirii și a acțiunilor politice este și va rămâne omul, persoana umană. În lumina acestui adevăr politic, progresul unei societăți trebuie subordonat satisfacerii cerințelor umane, afirmării demnității și personalității umane. Dezvoltarea economică nu este un scop în sine, de sporire a potențialului economic, industrial al unei țări, de acumulare de bunuri, ea trebuie să fie supusă cerințelor persoanei umane. Pornind de la această rânduială a ierarhizării valorilor, PNȚCD își are specificitatea sa inconfundabilă în viața politică a țării.

PNȚCD, conștient de misiunea sa politică, și-a elaborat programul doctrinar, politic propriu, cuprinzând principii, valori fundamentale creștin-democrate, care să orienteze

activitatea politică. A elaborat totodată programul de acțiune, proiectul social care răspunde problemelor concrete ale țării. Răspunsurile, soluțiile pe care le propune, puterea de convingere ale acestora, prin justetea și caracterul lor democratic, sunt garanții că proiectul social al PNȚCD va fi acceptat de către societatea românească. Există răspunsuri pentru realizarea economiei de piață în interesul tuturor cetățenilor, și nu numai pentru un grup restrâns privilegiat, pentru fărâșirea democrației depline, politice și sociale.

Partidul nostru nu este o formațiune politică regională, izolată. El este un partid de largă respirație europeană. În proiectul de transformare a României, PNȚCD are în vedere nu numai aspectele interne ale țării; așașă dezvoltarea democratică a României în contextul relațiilor internaționale, în primul rând al interdependenței europene. Integrarea României în structurile europene și euroatlantice este o garanție a dezvoltării democratice a țării, a identității naționale prin salvagardarea independenței și suveranității naționale în fața unor pericole externe, care oricând pot să apară!

Dar există în România suficiențe forțe umane, cetățeni conștienți de justetea proiectului social al PNȚCD, cetățeni care au cultura politică să înțeleagă adevăratul drum al României spre democrație și bunăstare? Drumul pe care îl propunem este singurul adevăr politic pentru țară. Un alt drum nu există. Fiindcă în afară de om, societatea nu-și are nici un sens. De acest adevăr sunt pătrunși cetățenii României.

Griгоре
LĂPUȘANU-TRANSILVAN

Lupta P.N.Ț. și a refugiaților din nordul Transilvaniei împotriva Diktatului de la Viena

Popasul pe marginea dramaticelor evenimente din vara anului 1940 impune o serie de considerații asupra circumstanțelor externe și interne care au dus la sfârșirea hotarelor, fără a uita rezistența împotriva penetrației și a ocupației hitleriste. Diktatul de la Viena din 30 august 1940 a găsit țara noastră total izolată pe plan extern, condusă de un guvern de operetă instaurat de Carol al II-lea. Analizând cauzele prăbușirii regimului carlist la 8 septembrie 1940, Iuliu Maniu scria:

"În loc de a întrona ordinea constituțională și un regim de legalitate, respectuos față de drepturile civile și politice ale tuturor cetățenilor pentru a împăca națiunea, Regele nu numai că a continuat a merge pe calea pierzaniei naționale dar a adâncit conflictul între Națiune și Coroană" (...) "Cetățeanul s-a văzut lipsit de orice apărare legală, justiția fiind transformată într-o instituție dependentă de puterea executivă. Iar ordinea externă, printr-o politică incoerentă care a deșteptat neîncrederea în toate statele, a dus la izolarea totală a țării tocmai într-un moment în care ar fi avut mai mult nevoie de sprijin prietenesc (...). În această stare de lucruri nu era greu de prevăzut că țara se apropie de dezastru" ("Cauzele prăbușirii fostului regim", 8 septembrie 1940, în volumul Iuliu Maniu în fața istoriei, 1993).

După respingerea categorică a Diktatului și proteste vehemente la A. Hitler de către Iuliu Maniu, P.N.Ț. își face simțită prezența în lupta refugiaților și din Nordul Transilvaniei în organizarea Asociației Pro Transilvania, editarea ziarului Ardealul, organizarea de șezători pe întreg teritoriul țării și în special la "Muzeul Satului", culminând cu o manifestație publică în plin război la 20 August 1940 la care secretarul general al P.N.Ț., Ghiță Pop, a cerut în fața a peste 5000 de oameni, adunați la Cimitirul Bellu: „Iute ieșirea României din Axă și întoarcerea armatelor spre Ardeal“.

Transcriu câteva fragmente din comunicarea susținută recent la Simpozionul organizat de Academia Română care are, în centrul lor, acțiunile deschise ale P.N.Ț.

Pe măsura știrilor despre insuccesele de pe frontul de răzărît, manifestațiile împotriva alianței cu Germania se înmulțeau. Astfel, la 4 iunie 1944, când se împlineau 50 de ani de la condamnarea memorandumurilor, s-a organizat un serviciu religios la biserica greco-catolică din str. Polonă. Aici, la ieșirea din biserică, D. Nacu, președintele Asociației refugiaților ardeleni și A. I. Mureșanu, s-au adresat mulțimilor cerând desprinderea țării din Axă și îndrep-

tarea armatei spre Transilvania. Ambii oratori au fost internați în lagărul de la Târgu Jiu iar alți membri ai comitetului și participanți au fost anchetați.

Dar o manifestație unică pentru ieșirea României din alianța cu Germania a avut loc, în plin război, la 20 august 1944, la Cimitirul Bellu, în prezența Academiei Române și a peste 5000 de participanți, în majoritate refugiați din Transilvania de Nord. În 1942, bustul poetului Coșbuc de la Năsăud, din Transilvania de Nord, a fost înlăturat cu brutalitate. Cum la București, în Cimitirul Bellu, monumentul lui era pierdut printre bălării la Valea Plângerii, ziarul „Ardealul“ a lansat inițiativa ridicării unui monument funerar pe măsura locului său în literatura română. În tot cursul anilor 1942-1944 au avut loc serbări școlare, colecte în toată țara, astfel că la 20 August 1944 orele 17 s-a anunțat inaugurarea monumentului, operă a sculptorului Ion Vlasiu așezat lângă teiul lui Eminescu.

În Cimitirul Bellu, la ora anunțată, o mare de capete. Erau în primul rând refugiații, care, duminică de duminică, puteau fi văzuți la „Muzeul Satului“ unde prin grija Căminului „Avram Iancu“ se organizau conferințe, șezători. Cei mai mulți participanți erau țărani și muncitori, siliți să-și părăsească bruma de strânsură spre a scăpa de o arestare, de trimiterea pe frontul maghiar sau de încorporare în detașamentele de muncă.

În numele comitetului de inițiativă din care făceau parte fruntași ai P.N.Ț. ca Gh. Popp, Corneliu Coposu etc. am luat cuvântul eu, prezentând istoricul acțiunii, contribuția școlilor, a instituțiilor, a doamnei Veturia Goga, precum și a sculptorului Ion Vlasiu. Am predat monumentul Academiei Române al cărei membru fusese poetul. În numele acestei instituții a vorbit academicianul N. Bănescu, reliefând importanța inițiativei și bucuria acestei instituții de a fi putut contribui, prin actualul loc de amplasare, la cinstirea memoriei poetului. Alături de N. Bănescu se găseau și alți membri ai Academiei ca Al. Lapedatu, D. Gusti, Victor Slăvescu, Ionescu-Sisești și M. Ciucă. După preluarea monumentului de către Academie a urmat la cuvânt Gh. Popp, vechi colaborator al „Tribunei“ și viitorul semnatar al armistițiului de la Moscova alături de Lucrețiu Pătrășcanu - care a cerut „Iute, ieșirea României din Axă și îndreptarea armatelor noastre spre Ardeal“. Alți oratori C. Hagea, E. Boșca-Mălin și Vasile Netea au accentuat simbolul acțiunii de la Bellu în contextul evenimentelor.

Ultimul a cerut celor de față să semneze adeziunea lor la chemările rostite de pe podium spre a depune mărturie în fața istoriei. S-au adunat atunci la Bellu peste șase sute de semnături. A fost o mare demonstrație publică în timp de război și ea trebuie consemnată ca atare, de orice istoric imparțial.

Oricine își dă seama de soarta ce ne aștepta pe toți - inițiatori și oratori - dacă nu interveneau peste trei zile evenimentele de la 23 August, căci ancheta nu s-a lăsat așteptată, iar dispozițiile Legii Marțiale duceau la pedepse maxime.

Pe lângă acțiunile populare ale presei și asociațiilor de refugiați din toate județele, în jurul Universității din Cluj refugiați la Sibiu a luat ființă Bibliotheca Rerum Transilvaniae destinată a prezenta realitățile românești în limbi străine. Subiectele și metoda de prezentare sunt exemplare. În această colecție au apărut 13 lucrări.

S-a așternut praful uitării și asupra inițiativei Fundației „Regele Mihai I“, în colaborare cu Căminul refugiaților „Avram Iancu“, de a constitui o „Bibliotecă a refugiatului ardelen“, care, la un preț redus, pune la dispoziția pribeșilor și a lumii românești lucrări de istorie, literatură, drept etc. Au apărut în această colecție opere ale unor istorici de renume ca Gh. Brătianu, Cuvinte către români; Constantin C. Giurescu, Transilvania; Ioan Lupăș, Voevodul transilvan; reeditări ale clasicii G. Coșbuc, Ioan Slavici, Octavian Goga, precum și scrieri ale mai tinerilor de atunci Ion Vlasiu, Mihai Beniuc, Vasile Netea, Ion Apostol Popescu, Ion Șugariu, Gabriel Țepelea etc.

Acțiunile nu s-au rezumat, evident, la Capitală. Cele ale principalelor centre din provincie urmează să fie adăugate la această prezentare sumară. În orice caz, se poate spune că în condițiile grele ale prezenței trupelor străine în țară, a războiului și a bombardamentelor, generațiile de atunci au ținut trează făclia dragostei pentru țară și Transilvania prin presă, radio, asociații, lucrări științifice și literare, culminând cu manifestarea publică de la Bellu în care s-a cerut desprinderea din axă și îndreptarea armatelor spre Transilvania.

Din rememorarea dramaticelor evenimente din august 1940 și a suferințelor pe care le-au generat se impun câteva constatări de o stringentă actualitate.

1. Datorită regimului dictatorial, personal al regelui Carol II, a dizolvării partidelor politice și instituirii unui partid unic, România s-a găsit în vara anului 1940 izolată și lipsită de credibilitate. Incoerența politică internă și externă a favorizat jocul marilor puteri a U.R.S.S. și a Axei; 2. Transilvania de Nord a fost atribuită Ungariei de către forțele Axei în ascensiune fără a ține seama de considerente istorice, demografice etc. printr-un diktat, supranumit „arbitraj“, fără drept de apel. Ea a revenit României în urma desprinderii de Germania și în urma altor jertfe umane și materiale, țara noastră devenind a patra putere în rândul aliaților. E ceea ce uita atât



de ușor agitatorii de azi, din țară și de peste hotare; 3. Germania hitleristă a licitat cedarea unei părți a Transilvaniei în favoarea României sau Ungariei pentru a obține atât beneficii economice mai mari, cât și mai multe contingente pe frontul de răzărît. Această falsă politică sub deviza „Luptăm în răzărît pentru a obține Transilvania de Nord“ a fost energetic combătută de refugiații ardeleni și de către forțele democratice; 4. Lupta împotriva Diktatului de la Viena s-a dus în condiții vitrege de război și cenzură iar contribuția generației refugiatului a fost ocultată după 23 August 1944 în favoarea unei ipotetice alianțe a guvernanților cu Madosz și a convergenței cu înfrățirea socialistă. Practic, e un capitol pe care istoricii unei perioade de libertate nu-l mai pot neglija; 5. O serie de lucrări științifice editate în limbile franceză și germană din Bibliotheca Rerum Transilvaniae își păstrează actualitatea și utilitatea în prezentarea pentru stăinătate a adevăratei noastre istorii. Propunem preluarea și continuarea colecției de către Academia Română în colaborare cu facultățile de profil, dar nici într-un caz de către un departament guvernamental, girul științific fiind o premisă a credibilității; 6. Drepturile unui popor nu se discută ci se afirmă, declara în 1894 la Procesul Memorandumului, Președintele Partidului Național Român, dr. Ioan Rațiu. Asemenea înaintașilor, noi afirmăm azi la acest popas de 55 de ani, în fața forurilor interne și internaționale, drepturile noastre inalienabile asupra Transilvaniei. O facem în spiritul de la Alba Iulia când Iuliu Maniu declara solemn că din asupriți noi nu vom deveni asupritori și că vom garanta drepturi egale tuturor cetățenilor de altă etnie. Cu o singură condiție: respectarea legilor, integrității și suveranității naționale a României.

Și aceasta nu este doar poziția unui partid. Este poziția întregului neam românesc.

Prof. univ. dr. Gabriel ȚEPELEA,
membru de onoare
al Academiei Române

S-a stins din viață secretara lui IULIU MANIU

La Cleveland, în S.U.A., s-a stins din viață Clara Romanoș, în vârstă de 95 de ani. A fost dactilografă-secretar a lui IULIU MANIU între 1924-1947, atât în perioada când marele bărbat de stat a fost președinte al Consiliului de Miniștri, cât și când s-a aflat în opoziție.

După arestarea lui IULIU MANIU, la 14 iulie 1947, Clara Romanoș a fost arestată, terorizată dar, deși cunoștea date importante din viața și personalităților din conducere, n-a avut de suferit nimeni din partidului și a personalităților din conducere, n-a avut de suferit nimeni din cauza depozitiilor sale. A avut tăria de a rezista la toate presiunile fizice și morale.

Partidul nostru transmite îndurerate condoleanțe celor trei fiice ale Clarei Romanoș și îi va păstra cu venerație amintirea.

De la crucea de hotar la crucea de mormânt... la înviere

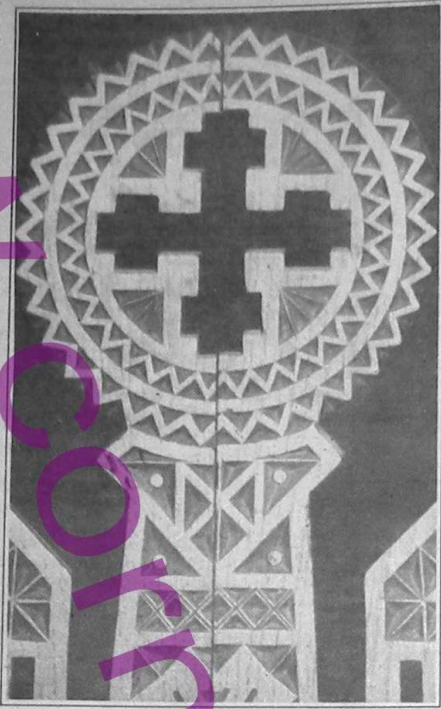
Crucea definește și deschide Calea spre Aspățialitate... Locul crucii-Cântăre este din spațialitate în margine, mărcind o parte și alta, învâluindu-le în haina veșniciei trăirii. Este însemnul sacralului și împărăția muzicii acestuia care însemnă bună cârmuire, sfânta dreptate, înțindere de rouă: rouă de milă, rouă de îndurare, rouă de trăire: o dimineată a dimineților, mereu visată, mereu dorită.

Crucea este intrarea în împărăția veșnică: ba, mai mult, îmbrăcarea veșmintelor interioare care se traduc și se dezvoltă și se vorbește prin frumusețe, prin tărie, prin neasfințire... Sfântul Ioan Hrisostomul mărturisește - pentru ca timpurile să tacă și să se adune în nună de veselie, de nuntă, de trăire pură: „Îl văd răstignit și îl numesc Rege”. Și atunci este pomul vieții ivit pe Golgota, este moment, poartă, hotar, clipă - surprindere a morții înfrânte, a lăcașurilor ei sfărâmate, a ținuturilor ei invadate de lumină. Și atunci crucea este de hotar, adică punte de trecere dintr-o margine, dintr-un ținut hotărnicit în nemargine: este granița dintre două lumi, una a vieții și a setei de viață, a visării de viață, a chemării de viață și alta este a regăsirii, a veșniciei trăirii: trăirea în cuvânt - nuntă.

Crucea este marele Răsărit - dovedit, primit, imortalizat, bineînțeles al veacului ce va să vină: și atunci moartea este înfugărită, este abandonată din teritoriul finitului. Este discursul crucii și deasupra morții, în vădit, primit, imortalizat, bineînțeles al veacului ce va să vină: și atunci moartea este înfugărită, este abandonată din teritoriul finitului. Este discursul crucii și deasupra morții, în vădit, primit, imortalizat, bineînțeles al veacului ce va să vină: și atunci moartea este înfugărită, este abandonată din teritoriul finitului.

Crucea - începând cu Golgota -

hotar - este teritoriul marii bătălii cosmice, este viața - răsărit în pământul jertfei, în teritoriul căutării



și a nevoii de iubire. Nesfârșită este viața însetată de iubire și viața este respir și făptuire dată depășește sau atinge crucea hotar...

Crucea de hotar este răspundere de faptă, de arare: este angajare deschisă înainte de a pătrunde pe calea care frează de marcează. Crucea de hotar marchează pînă la care poate ajunge istoria călăuzită de lumina minții și a inimii, cărmuită de suflet „înecat” în apele dreptății...

Și ea nu este un culcuș al faimei deșarte, a tăvălujirii răului, o mocnire a strigoilor - o mărturisește Crucea de mormânt, care, singură vorbește, despre Imperiul cuvântului etern. Faptele lui Andrei precizează: „O parte este pusă în pământ ca să unească lucrurile care sunt pe pământ și în iad cu cele cerești. Ca urmare, pe icoane, piciorul crucii este închis într-o peșteră adâncă, întunecoasă, din care rănjește capul lui Adam, Golgota fiind locul căpătării” (Ioan IX, 17). Acest detaliu simbolic relevă capul primului Adam și în el întreaga omenire scaldată în sângele lui Hristos, botezată în jertfa Mielului și înviată odată cu el.

Crucea de hotar este urcarea în ținuturile vieții despre care în Imnele de slavă mărturisește crucea de mormânt: „A adormit întru Domnul”; a repausat întru Domnul...

Hristos a pățimit la hotarul, la zidurile Ierusalimului vechi, deci în afara unei cetăți a blestemului, a urii, a nedreptății, în care toate au fost strivite: a fost părăsită, îngropată o lume - de altfel nevoită de El și deschisă spre o altă lume marcată de înviere, sublimată de potop, de Cuvânt, de diluviu, de lumină, de nou răsărit...

Dincolo - în ținut de lumină -, în

ținut de cuvânt: cuvânt învingător este crucea mormântului aparent, deschizând spațiul unei lumi care există în splendoarea trăirii, în misterul chemării...

Crucea de mormânt, ca și cea de pe Golgota dovedește nu doar un Hristos mort, ci faptul că el este Kyrios, deci stăpânul propriei lui morți și domnul vieții sale. Prin urmare Hristos moare odată cu noi și înviată odată cu noi în eternitate. El nu suferă nici o știrbire, nici o alterare prin pătimirea sa. El rămâne cuvântul, viața veșnică ce se lasă pradă morții și o depășește. Crucea de mormânt este măreția și splendoarea acestei victorii, victoria luminii asupra întunericului, a blândei asupra răului, a dreptății asupra negativului în falsă acțiune.

Crucea de hotar - crucea de mormânt, un imn negat al istoriei urcând spre ținut de viață „aburindă” de rod.

Crucea este finalul unei părți de viață și intrarea în slava slavei. Păcatul, greșelile sunt ținute pe cruce și „peretele din mijloc al despărțirii” este surpat de forța și frământul primăvăratec al crucii de hotar, de mormânt, de viață veșnică. Și acum Tatăl răspunde marii rugăciuni a iubirii încarnate în Fiu, Tatăl răspunde epiclezei sale finale: „I-am înviat pe el din morți” și i-am dat lui mărire (I, Petru I-21).

Primul martir, Ștefan, l-a văzut pe fiul Omului spre „a mări” mărirea, șezând de-a dreapta lui Dumnezeu, a văzut prin Crucea de mormânt, prin Crucea de hotar.

Crucea de hotar - crucea de mormânt - intrare pe plaiurile veșniciei vânători, magnifica definire și implinire a istoriei - preludiu și simfonie a Cuvântului...

Dan BODEA, Cornelia CALIN BODEA

Conștiința proletară și respectul filial sacru

Ascultați de stăpânii voștri cei după trup, cu frică și cu cutremur, ca și de Hristos” (Ef. 6,6). Supunerea succesorilor față de antecesorii s-a încheiat și structurat ierarhic pe un cod ce nu poate fi încălcat fără să-ți asumi și consecințele. În această logică a legităților firești, stăpânii „după trup” merită - iar viața o impune - să fie ascultați chiar „cu frică și cu cutremur ca pe însuși Hristos”. Termenul frică nu are sensul psihologic al sentimentului negativ, inhibitor, care depersonalizează, reduce imaginația creatoare. Ci frică în sensul conștientizării că nu poți contraveni regulilor subordonării naturale fără să prevezi urmările ce nu se lasă așteptate. Drept urmare, așa cum ne îndeamnă Sf. Apostol Pavel, viața ne cere ca „stăpânii după trup” - în primul rând părinți - să fie ascultați așa cum ascultăm de însuși Iisus Hristos. Comparație care reflectă atât nota logică, imperativă, cât și sensul magnific, sacrosanct întru conviețuirea familială dăruindu-ne unul altuia. Așa a învățat poporul român, în cei două mii de ani, să conviețuiască pentru a supraviețui în perspectiva istoriei. Mai mult chiar. Poporul nostru, ca și-a simțit stăpân în veci pe locul unde s-a născut, și-a adoptat nominalizări atât cu gândul spre Dumnezeu, nutrinnd conceptul de Tatăl Creator, cât și cu grija față de țara în care trăim, făurind conceptul de patria-mamă. Ambele concepte formează coloana verticală coaxială a spiritualității neamului românesc creștin ortodox. Iar pentru că țara noastră a traversat cel mai dramatic traseu prin istorie, și-a definit un cult al patriei ce trebuie apărată până la jertfa supremă.

Peste universul românesc sacru, avea să se năpustească uriașul monstru al mileniului, comunismul. Impactul acestuia, în răstimp de o jumătate de secol, avea să ducă la sfărâmarea ceea ce zidise poporul în două milenii. Drept urmare, astăzi dacă sperăm în reasezarea temeiurilor economice, sociale, statale, nu reușim, deocamdată, restabilirea spiritualității sacre străbune pe profilul nostru milenar. De la începutul inoculării sale, comunismul s-a acumulat ca o dinamiță la temelia

României întregii. Familia, nucleul fundamental al trăinicieii noastre în istorie, a fost înveninată, pauperizată economic și moral, desacralizată de ura și suspiciunea dintre părinți și copii, dintre frați și surori, dintre consătenii dragi. Morala proletară făcea să se împingă unul pe altul în malaxorul ateobolșevic. Și totuși, în subconștientul românului mai supraviețuiau învățăturile Bibliei. „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta”, „Pe femeile bătrâne îndeamnă-le ca pe mama ta, iar pe cele tinere ca pe surorile tale întru curăție desăvârșită” (I Tim. 5,2). Ori, cum ar fi putut să respecte pe mame, pe surori, pe soții, activiștii școlii în spiritul urii și suspiciunii? Îndeosebi activiștii marxist-leniniști crescuți la sânul Moscovei sovietice, cea care ne sfâșiasse țara și ne strângea pe grumaz jugul asupririi? Activiștii consacrați se considerau tagmă aleasă, suprapusa popoului pe care îl împila și din vitalitatea căruia trăiau ca vampirii, străini de orice scrupule. Sunt cunoscute cazul de activiști P.C.R. care, ca să parvină ierarhic și să se înfrupte din avantajele economico-politice, și-au denunțat frații, surorile, chiar pe părinți, „stăpânii după trup” pe care, în loc să-i asculte „cu frică și cu cutremur ca pe Hristos”, i-au împins după gratii.

Cei ce se întorceau de la Moscova sovietică, gata căpătuiți cu soții rușoici, prevăzută pentru locurile de vârf ale P.C.R.-ului, se constituiau în tagmă distinctă ce nu se compromitea prin relații cu poporul de rând. Departe de mine intenția de a dezaproba o căsătorie curată, din dragoste sinceră, cu o parteneră din afara țării. Însă unii dintre aceștia se rușinau să-și mai recunoască rudele, surorile, chiar pe tatăl sau mama lor adevărată. În acest context întreb:

- 1.- De ce pentru un școlit în capitala bolșevismului, căsătoria cu o rușoică era automat un „interes de partid și de stat”?
- 2.- De ce acestor căpătuiți la Moscova le era rușine să-și recunoască propriile surori sau propria mamă? Am în vedere unele excepții.
- 3.- De ce căsătoria cu o parteneră din occidentul civilizată era trădare de țară?

4.- De ce căsătoria cu o copilă a vreunui deținut politic sau cu o copilă-fică de preot asigura trimiterea la „munca de jos”, dacă nu după gratii?

5.- De ce pentru un parvenit în vârful eșalonului agramat al P.C.R., soția româncă devenea incomodă, necorespunzătoare? Româncele noastre cunoșteau bine cuvintele lui Iisus, „Ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despărțea”. „Căci bărbatul necredincios se sfințește cu soția credincioasă” (I Cor. 7,14).

Este cazul să reliefăm însă că cel mai mare păcat în fața lui Dumnezeu și cea mai infamă profanare a moralității străbune este abandonarea simțului filial față de mama însingurată în senectute și nevoi. Mama care te-a născut, te-a hrănit la pieptul ei, te-a vegheat la căpătâi în nopți de suferință, mama care s-a jertfit pentru ca tu să devii cetățean demn al societății. Este un păcat strigător la cer. Este rușinea de care nu te poți spăla. Este actul pe care nimeni nu ți-l poate trece cu vederea. Este o infirmitate ce te face inapt și ca patriot. Cum ai putea să fii pătruns de simțul datoriei față de patria-mamă dacă nu ești hrănit din dragoste și respect față de mama proprie? Cum ai putea să dispui de calități native fără să ți le fi transmis mama care „naște nu numai trupul, ci și sufletul copilului”? Or, dacă pretinzi că dispui de asemenea calități, cum te rabdă inima să nu fii recunoscător mamei care ți le-a transmis? Iar dacă ai coborât până la profanarea „stăpânii tale cea după trup”, rușinându-te de ea, cu ce chip moral te arăți oamenilor cărora pretinzi să le dai sfaturi ca să-ți urmeze ție? Ce încredere și atașament se poate avea față de cineva care, ignorând premeditat poruncile lui Dumnezeu, încalcă fără scrupule și legile omenești chiar atunci când ele sunt făcute după chipul și asemănarea lui?

„Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici, că semănați cu mormintele cele văruite care pe din afară se arată frumoase, înăuntru însă sunt pline de oase de morți și de toată necurăția” (Mt. 23,27).

„Deșteaptă-te cela ce dormi, și te va lumina Hristos!” (Ef. 5,14).

Preot Iconom Stavrofor Pavel ZUZU

Focul se întetește iar în fosta Iugoslavie

Forturile conjugate ale Națiunilor Unite, ale Comunității Europene și ale NATO nu au reușit, până acum, decât să creeze controverse și să aducă noi sacrificii umane. Planuri de pace peste planuri de pace, schițe de harț mai mult sau mai puțin bine intenționate sunt propuse azi pentru a fi nesocotite mâine.

Exasperat de impasul la care s-a ajuns, ori, poate, încurajat de sprijinitori din umbră, guvernul de la Zagreb a găsit de cuviință să-și restabilească suveranitatea asupra teritoriului pretinsei „republici sârbe a Krainei”, parte integrantă a Croației. Ușurința cu care acțiunea militară a cunoscut succesul face, acum, Zagrebul să-și privească cu alți ochi propriile șanse de a relua controlul și asupra Slavoniei Orientale. Intervenția sa armată în această altă provincie nesupusă devine tot mai probabilă.

Pe de altă parte, evenimentele mai sus amintite turbură zone largi din fosta Iugoslavie. Mari mase de sârbi sunt dislocate, refugiați ajungând până la Kosovo, unde stărnesc protestele populației locale (de naționalitate albaneză în copleșitoare majoritate), care se simte amenințată cu alterarea compoziției etnice a regiunii. Albania vecină a și protestat energic împotriva aducerii de refugiați sârbi. Iar Grecia pare a aștepta cu nerăbdare un conflict în regiune, de care să profite pentru a „regla” problema Macedoniei. Problema în care, după toate aparențele, Bulgaria ar avea și ea ceva de spus...

Lucrurile se complică, însă, și în nordul fostei Iugoslavii. Locuții și de o importanță minoritate maghiară, Voivodina trezește interesul Budapestei, care-și întărește prezența militară la frontiera sa sudică, susținând că nu face decât să-și apere granița. Protestând, totodată, împotriva unei presupuse mobilizări masive a rezerviștilor de etnie maghiară din Voivodina, dar și împotriva izgonirii maghiarilor din propriile locuințe „pentru a face loc refugiaților sârbi”.

Toate acestea nu par a impresiona prea mult Palatul Victoria de la București. Și nici Președinția, căreia Constituția îi atribuie largi prerogative în politica externă. Deși părșorul pare să se apropie de hotarele noastre. Ce-ar urma să se întâmple dacă, sub imperiul pretențiilor irendentiste, Budapesta ar găsi, la un moment dat, că raportul de forțe i-ar permite a ceea ce „corijare” a „nedreptății” de la Trianon? Situație care ar ridica imediat problema proiectării minorității românești din Voivodina, minoritate cel puțin la fel de importantă numeric ca și cea maghiară.

Intors de la Ioannina, unde s-a sfătuit cu omologii săi din Grecia și Bulgaria, domnul Teodor Meleșcanu, ministrul nostru de externe, declară presei că următoarele două săptămâni

vor fi decisive în privința instaurării păcii sau a escaladării războiului din fosta Iugoslavie, cu posibilitatea extinderii conflictului în țările vecine. Afirmăție care confirmă, chiar fără a avea aerul că o face, ipoteza noastră de mai sus. Ipoteză care pare, la o analiză mai atentă, confirmată și de ciudata inițiativă a președintelui Ion Iliescu de a propune guvernului budapestan încheierea unui act de „împăcare istorică” între popoarele român și ungar.

Numim această inițiativă ca fiind ciudată, din mai multe motive. Mai întâi, pentru că istoria diplomației mondiale cunoaște tratate de pace, de prietenie, de cooperare și așa mai departe, dar nu consfințește în analele sale existența unor documente diplomatice de „împăcare istorică”.

Apoi, sunt foarte discutabile atât oportunitatea cât și valoarea încheierii unui astfel de document, admitând că se va găsi în practica diplomatică o formulă convenabilă. Asta mai ales în condițiile în care dl Iliescu a lansat ideea într-un context evident acuzator la adresa părții ungare.

Împăcarea reală între doi oameni, cu atât mai mult între două popoare, nu se face printr-un act, oricât de solemn ar fi el, ci ca urmare a unui îndelungat proces de apropiere. Proces în care nu mai au loc nici reproșuri pentru lucruri trecute, nici ranchiune și nici sentimente de frustrare.

Altceva: un simplu exercițiu de logică dovedește caracterul demagogic al propunerii iliesciene. Dacă, așa cum se pretinde de unii, între popoarele român și ungar ar exista un conflict „istoric” real (nu este de vorba de neînțelegeri la nivel guvernamental care pot surveni ori când), lucru de care ne îndoiim, un act oficial nu poate transforma peste noapte inamici „istorici” în prieteni la toată. Și nici nu poate constitui baza unei altfel de apropieri decât a uneia de suprafață, de formă. Iar dacă un conflict între popoare nici nu există, atunci chiar că un act de „împăcare” este de-a dreptul inutil. Util, însă, pentru a suci capul unui electorat crescut în cultul actelor demagogice.

Este, însă, evident că la nivelurile finale ale Puterii se pune problema extinderii conflictului iugoslav. Doar că, după semnele care se arată, preocuparea de bază este crearea de alibiuri („vedeți, noi am făcut totul, nu este vina noastră că s-a întâmplat așa”) și nu găsirea de soluții aplicabile și viabile, chiar dacă asta ar trebui să însemne, eventual, depărtarea momentană de protejatul Moscovei, Belgradul.

Ar exista, bineînțeles, o ieșire, ce-i drept pur teoretică: actuala Putere să-și recunoască incapacitatea și să se dea la o parte. Asta ar presupune însă, în prealabil, o nouă amnistie generală.

N. DELEANU

Chișinău

Domnul președinte Mircea Snegur a protestat recent contra practicilor armatei a 14-a, care nu numai că nu se retrage de pe teritoriul Republicii Moldova, așa cum prevedea tratatul moldovo-rus din 1992, dar transferă armament conducerii separatiste de la Tiraspol. În acest fel, se mai vadește încă o dată cărdășia între pseudo-președintele Smirnov și Boris Elțin.

Dar Snegur nu a spus nimic despre deputatul Ilie Ilășcu, ales în

Parlamentul de la Chișinău și deținut, împreună cu alți 5 patrioți români, în cușca închisorii din Tiraspol, Transnistria.

Beijing

Autoritățile (comuniste) din China populară au interzis toate manifestările considerate a avea un caracter politic, sau care s-ar desfășura în alte locuri decât în cele pretabile. Era de așteptat ca, în timpul Conferinței Internaționale ce se va întruni la Beijing pentru a

LUMEA ÎN TRANSFOCATOR

◆ Aviația NATO aplică „tactica malului” în Bosnia

Așa cum s-a mai întâmplat în trecut, a fost nevoie doar de o aparentă apropiere a păcii în Bosnia ca eficiența bombardamentelor de artilerie să crească subit: un singur obuz face zeci de morți și de răniți. Numai că, de data aceasta, NATO nu a mai ezitat, din clipa în care experții au fost, cât de cât, categorici: inovații sunt sârbi bosniaci. Aviația alianței atlantice a fost promptă, pisând, în adevăratul sens al cuvântului, pozițiile sârbe. Din nenorocire, specificul conflictului (sau conflictelor, pentru că sunt mai multe) din fosta Iugoslavie este acela că toți combatanții, ai tuturor părților, sunt profund amestecați cu populația, fiind aproape imposibil de deosebit de necombatanți. Iar bombe care să distingă personalul militar de cel civil nu există. Asta face ca sârbi să acuze – pe drept sau pe nedrept, greu de spus – NATO pentru victime în sânul populației. Rezultatele practice ale intervenției aeriene nu au întârziat, însă, să apară: sârbi bosniaci își retrag, grăbiți, armamentul greu susceptibil a fi distrus. Un prim pas spre pace?

◆ „Mare victorie” navală franceză în Pacific

Dacă organizația ecologistă „Greenpeace” a pus gând rău experiențelor nucleare franceze din atolul Mururoa nici autoritățile de la Paris nu stau cu brațele încrucișate. Atunci când vasul ecologiștilor a trecut limita apelor teritoriale ale atolului, un grup de comando al marinei franceze a pus imediat stăpânire pe nava infractoare „abordând-o și cucerind-o”, așa cum se exprimă, în termeni războinici, presa din ultimele zile. Despre rezistența și riscurile întâmpinate de „cuceritori” aflăm chiar de la organizația „Greenpeace”, care a protestat împotriva faptului că echipajul său a suferit „amenințări și brutalități”.

◆ Cu democrația împotriva democrației

O nouă constituție a fost adoptată, prin referendum, în Kazahstan. Președintele Nursultan Nazarbaev, inițiatorul acesteia, căruia i se atribuie, prin noul act normativ, puteri sporite (inclusiv dreptul de a dizolva un parlament inconvenabil, de a controla activitatea Consiliului constituțional și de a numi majoritatea miniștrilor fără consultarea parlamentului), își freacă mâinile de satisfacție. El a salutat evenimentul, calificându-l, bineînțeles, drept „istoric”.

◆ Noi dezvăluri despre capacitatea militară a Irakului

Fuga ginerilor, vărăți până-n gât în afacerile secrete ale lui Saddam Hussein, l-a determinat pe dictatorul irakian să dispună o mai mare transparență față de anchetatorii ONU care supraveghează reducerea puterii militare a acestei țări. Așa s-a aflat, de curând, că Bagdadul ajunsesse departe în domeniul armelor chimice și bacteriologice, că acuzațiile de pregătire a înarmării nucleare nu erau chiar fanteziste. Mai mult, din documentele duse cu ei de fugarii reieși că Irakul era pe cale să întreprindă o nouă agresiune asupra Kuweitului, Arabia Saudită fiind și ea vizată.

Dar sunt aceste dezvăluri chiar așa de surprinzătoare?

◆ De la Marea Neagră la Marea Caspică

Cooperarea în bazinul Mării Negre este, deocamdată, doar un deziderat. Cel puțin în ce privește cadrul organizatoric. Întâlnirea la vârf găzduită recent de România a fost mai puțin „la vârf” decât a dorit-o președintele Ion Iliescu și nici nu a dus la vreun progres notabil. Întâlnirea oamenilor de afaceri din zonă, pentru care s-au lansat invitații din Grecia până în Rusia, și a mai avut loc din lipsă de doritori. Așa că unul din promotorii „comunității economice” a Mării Negre, Turcia, s-a îndreptat spre altă zonă geografică, la fel de interesantă pentru ea, dacă nu chiar mai atrăgătoare: Asia Centrală. De fapt, zona Mării Caspice, din moment ce „summit-ul” turcofon din capitala Kargâzstanului, Bișkek (fostă Frunze), a inclus și Azerbaidjanul. Acesta s-a alăturat țării gazdă, Kazahstanului, Uzbekistanului, Turkmenistanului și, bineînțeles, Turciei. Toate reprezentate la vârf. A lipsit, după cum se vede, Tadjikistanul, a cărui populație este de origine persană. Criteriul de participare afirmat a fost, deci, turcofonie, lucru criticat destul de limpede de președintele turcmen Niazov, care nu conține criteriul lingvistic drept „un fundament pentru formarea de blocuri politice”. Afirmăție care a contrazis oarecum obiectul declarat al reuniunii: acela al relațiilor economice. Care ca va zice și, mai ales, ce va face Moscova, obișnuită de multă vreme să „vazeze” singură în Asia Centrală și care a prevenit, recent, Ankara asupra faptului că nu vede cu ochi buni intruziunea acesteia în regiune? (N.D.)

LUMEA ÎN TRANSFOCATOR

dezbate Statutul femeii, să aibă loc mari manifestații, pe care caută să le evite guvernul comunist.

Printre participanți se numără o cetățeană americană, mamă, delegată a Vaticanului, și doamna Hillary Clinton, soția președintelui S.U.A., Bill Clinton, și avocată eminentă, dar și o apărătoare activă a drepturilor femeii.

Una dintre delegatele ce vor veni la Beijing a declarat că va vorbi răspicat despre abuzurile comise în China: femeia este sternalizată după primul copil (conf. planificării familiale practicate acolo), fetele născute

sunt vândute sau eliminate (fiindcă băieții sunt mai bine văzuți decât fetele). Un delegat a întrebat cum a fost posibil să se accepte Beijingul ca loc de întâlnire pentru o Conferință asupra drepturilor omului (în cazul acesta, al femeii), când China practică pedeapsa capitală, chiar și pentru delictul minor ce, în țările civilizate, nu ar primi decât amenzi sau pedepse minime?

Conferința se prefigurează sub semnul unor dezbateri vii și controversate.

George CARCALEȚEANU

Cuvântarea președintelui Corneliu Coposu

(Urmare din pag. 1)

Aceștia sunt ambasadorii. Dacă îi întrebi probleme de clasă a patra de liceu, nu știu să-ți răspundă. Și de la oamenii aceștia noi așteptăm să combată o propagandă bine organizată, bine susținută și bine plătită pe care o fac inamicii noștri în străinătate. Păi, ăștia abia așteaptă să se strecoare printre furcile caudine ale epurării, pentru ca fiecare să aibă o temă pentru propria situație, căutând să treacă de vârteful schimbărilor. Eu l-am spus d-lui Năstase, acum cinci ani, când a preluat Ministerul de Externe: „Domnule, prima dumitale datorie este să-ți dai de-a dura pe toți ambasadorii și să numești ambasadorii noi. Pentru că România are nevoie de reprezentanți care să apere interesele țării”. Mi-a spus că a organizat o școală de diplomați. N-a făcut nimic. L-am rugat și pe dl Meleşanu același lucru. Se impune refacerea corpului diplomatic român, pentru că nu mai avem nevoie de ambasadori care sunt trimiși în diverse țări îndepărtate, într-un fel de cimitir al elefanților sau de ambasadori care au anumite merite de partid sau pe linie de cult al personalității lui Ceaușescu și care s-au pomenit în niște capitale îndepărtate, cheltuind de pomană fondurile importante ale țării fără să aducă cel mai mic folos. Am avut ocazia pe timpul cât am lipsit din țară, pe lângă obligația de a mă ocupa de propria-mi sănătate, și ocazia de a cutreiera Europa în lung și în lat. Am fost confruntat cu o mulțime de întrebări. Mărturisesc, cu jenă, că au fost întrebări la care nu am putut să răspund. De pildă, am fost întrebat de către un gazetar italian cum se explică faptul că, „într-o țară liberă și democratică cum pretindeți că este țara dumneavoastră, un cetățean român care se numește Mihai nu poate pătrunde în țară?” Ce să-i răspund? Că se teme Iliescu de el? Nu era un răspuns mulțumitor... Mi s-au pus fel de fel de întrebări la care nu aveam răspunsuri. Pentru că dacă reușeam să combat cu destulă tenacitate, cu succes salomonii la adresa țării noastre, care abundă, în Occident, și care sunt ușor de combătut, în schimb, realitățile, pe care ești nevoit să le recunoști, nu le mai poți combate. Nu pot combate, de exemplu, afirmația că guvernul este în legătură cu partidele fasciste. Degeaba combat și spun că e o stază trecătoare; că pentru a avea o anumită majoritate s-a făcut apel la niște partide în mod provizoriu, pentru că mi se scoate ziarul cu articole antisemite, antimagiari, cu articole pline de invective la adresa Americii, xenofobe. Ce să mai zici în fața unor articole publicate de unele partide care fac parte din guvern? Așa că e foarte greu de combătut o imagine atât de prăbușită, încât nu știu dacă există un prag mai jos decât acesta. Din nefericire, aceasta este realitatea.

Pe plan intern, guvernul, după cum știți, promovează cea mai mare corupție pe care a cunoscut-o istoria României moderne. Promovează în același timp politica îmbogățirii rechinilor partizani în ideea că, o dată cazuții de la guvern, va avea rezistența economică prin acești oameni pentru a-și prelunge Puterea. Și nu putem lupta împotriva lor decât prin vot. Atâta vreme cât nu vom putea doborî acest guvern printr-o majoritate relativă de voturi, vom continua să fim sclavii acestor oameni de afaceri murdare care au împânzit toate colțurile României, care au pus mâna pe toate bogățiile și care continuă să acapareze tot ce reprezintă valoare economică în țară.

Referitor la propriul nostru partid, nici noi nu suntem înșeri, nici noi nu suntem făcuți fără greșală. Nu putem spune că atitudinea noastră este fără reproș. De aceea vreau să vă spun de la început că în partidul nostru nimeni nu este indispensabil. Nu există om despre care să se poată spune că fără el ne prăbușim. Indispensabilă într-un partid organizat este valoarea. Partidul trebuie să-și aibă baza, ca oricare partid serios, într-o tendință și o cerință a unei părți a opiniei publice care să fie reprezentată. Eu calific partide precum PDSR sau PUNR ca niște adunături lipsite de doctrină, și nu le pot da calificativul de partid. Partidele nu se fac în jurul unei personalități sau în jurul unui lider. Partidul Național Tărănesc a avut cei mai importanți lideri din istoria României. L-a avut pe Maniu, l-a avut pe Mihalache, l-a avut pe Nicolae Titulescu. A avut atâția oameni mari. Dar nu oamenii aceștia mari au făcut și au menținut tradiția acestui partid, ci ideologia în care au crezut masele. Ideologia partidului ne-a ajutat pe noi să constituim cel mai puternic partid. Atât înainte de comunism, cât și din ziua de astăzi. Fiindcă afirm fără nici o rețență că este cel mai puternic partid din România!

Sigur că nici partidul nostru nu este infailibil sau lipsit de greșeli. Iuliu Maniu - față de care nu am

cuvinte să-mi exprim în gând gratitudinea - de la care am învățat o mulțime de lucruri, îmi spunea: „Nu te speria de toate luptele interne de partid. Când sunt cele mai acute luptele interne de partid, când sunt cele mai acute luptele interne de partid, să știi că atunci partidul este cel mai aproape de să știi că atunci partidul este cel mai aproape de guvern. Să nu te sperii de faptul că X sau Y se bate plept când face o reformă sau va pleca din partid. Cu cât pleacă mai mulți nehotărâți, cu atât partidul se întărește”. De altfel, noi avem o experiență foarte bogată în domeniu. Au plecat oameni nea Georgehe, sau nea Ion. Au plecat oameni de talia stimulați de Carol al II-lea. Au plecat oameni de talia Ghelmegeanu, de la Ralea, de la Călinescu, de la Costăchescu, de la Voievod, foști președinți ori vicepreședinți de partid, și partidul s-a întărit. Pentru că nemulțumirea care determină ple-



carea unor oameni din partid este de ordin velleitar și personal, iar velleitatea nu are ce să caute în politică, pentru că noi, care venim de la 1848, am învățat de la părinții și strămoșii noștri că trebuie să așteptăm cu răbdare și cu onestitate ca să-ți vină rândul. Dacă vrei să sari peste rând, una din două: ori te alegi cu rușinea, ori te alegi cu plecarea din partid. Să nu vă fie frică de plecări din partid. Niciodată nu am tremurat pentru viitorul și integritatea partidului, amenințat fiind de diverși oameni lipsiți de scrupule, fie de diverși oameni care erau antrenați de un orgoliu nemăsurat. Partidul care e întemeiat pe o ideologie, partidul care are o doctrină, care nu depinde de liderii lui, ci depinde de interesele maselor pe care le reprezintă nu poate fi scos din circulație prin plecarea unuia sau a altuia. Cel care nu se pot subordona și cei care nu acceptă disciplina de partid n-au decât să plece; fac un serviciu partidului. Nu vreau să vă plictisesc cu exemple minore de disciplină. Acestea vor fi discutate în prima ședință de Birou. Vreau numai să precizez că prima obligație a unui om constănt care pretinde o demnitate înaltă în partid trebuie să fie disciplina. Dacă omul respectiv crede că este îndreptățit să încalce disciplina, atunci trebuie să suporte consecințele.

Să vorbim despre celelalte partide. După cum știți, din 20 iunie 1990, la foarte puțin timp după faimoasa mineriadă, trebuim să participăm la un congres al Internaționalei creștin democratice, am lansat ideea Convenției Democratice. Pe ce criteriu? În condițiile în care funcționau administrația, justiția și politica românească, am spus că nu putem să luptăm împotriva abuzurilor puterii politice

decât împreună. Această idee de solidaritate a apărut pentru a înfrunta criptocomunismul și tendințele dictatoriale ale guvernului postrevoluționar. M-am obsadat încă din 1990. Am reușit cu mare dificultate încheierea acestei Convenții. Sigur că penibilă faptul că anumite partide s-au retras din la o colaborare cu guvernul. Altele, din velenitatea a-și manifesta personalitatea fără să fie sub umbră a hotărâtor și vocea primadonă. Indiferent de motivele care le-au îndemnat, consecințele imediate s-au văzut. PNL a părăsit convenția și la alegeri n-a luat nici un mandat. A revenit și imediat și-a angajat gura 20 de mandate prin readerare. PNL-ul, care a avut mare efort și cu insistență i-am asigurat 20 de parlamentari și care se fi tras pe sfoară și susținându-ne că i-am convenit 30 de locuri, a rămas acum cu 15. Iar PNL'93 a pierdut și el vreo 4-5 parlamentari. Eu nu spun că aceste pierderi se datorează exclusiv părăsirii Convenției, ci spun că lumea sesizează o anumite direcție și se orientează. Eu am convins că ideea unei alianțe democratice a opoziției a început să prindă teren în România. Lumea a început să sesizeze că o alternativă la guvernarea criptocomunistă de care vrem să scăpăm, și sperăm că vom scăpa, este Convenția Democrată. Este aceasta o cheie în care oamenii, fără să analizeze prea adânc lucrurile, aleg singura alternativă posibilă de guvernare.

Am mai adăuga câteva cuvinte pentru că sunteți aici prezenți reprezentanții autorizați ai tuturor organizațiilor noastre. Vreau să spun că partidul nostru nu este un partid confesional. Partidul nostru este un partid creștin democrat și a fost singurul partid care înainte de război a susținut interesele neoproteștanților, care erau hăituiți de guvern, iar după război n-a făcut nici un fel de deosebire între cultele românești. De aceea, vă rog, să nu încercați să transformați partidul sau o secție a lui într-o exponență confesională. Replica s-a văzut. A profitat de ocazie Adrian Năstase la Sigheț, ca să spună că singurul partid care susține ortodoxia este PDSR.

Partidul nostru trebuie să se pregătească serios de alegeri. De aceea îl rog pe fiecare șef de organizație să facă rost de pe acuma de oameni reprezentativi la urne. Avem nevoie de 13.600 de delegați la urne care să-și sacrifice vreme de 48 de ore somnul pentru a asigura corectitudinea alegerilor.

Îndrăznesc să spun că e momentul ultim să scăpăm de comuniști. Acum. Și dacă nu vom reuși, avem șansa (sau ca să fiu mai exact aveți șansa) ca încă zece ani să trăiți sub jugul comunist. În ce mă privește pe mine și generația de bătrâni, credem că ne-am făcut datoria. Am certitudinea că am făcut tot ceea ce puteam face pentru a duce la îndeplinire mandatul testamentar al lui Iuliu Maniu, care mi-a spus la ultima întâlnire din pușcărie: „să nu lași să moară partidul”. Am făcut tot posibilul să nu las să moară partidul, dar nu e destul.

Partidul trebuie să trăiască, partidul trebuie să guverneze România, partidul trebuie să introducă democrația în România, să îndrepte țara pe drumul economiei de piață și să încerce să aducă fericirea pe care o așteaptă poporul român! Lumea are încredere în noi. Să nu o facem să-și piardă această încredere!

Eu vă urez la toți sănătate și, cu dragostea mea, vă îndemn să începeți de pe acum lupta electorală!

Comunicat

Partidul Național Tărănesc Creștin Democrat a convocat în ziua de 3 septembrie 1995 ședința Comitetului de Conducere, având ca principal subiect pregătirea Congresului Partidului, care se va desfășura în zilele de 8-10 decembrie 1995.

La ședință au fost convocați membrii Comitetului de Conducere, precum și Președinții Organizațiilor județene și parlamentari Partidului.

În deschiderea lucrărilor a luat cuvântul Domnul Președinte Corneliu Coposu, care a făcut o amplă expunere asupra felului în care situația din țară este percepută de forurile internaționale, precum și a problemelor interne grave care influențează negativ nivelul de trai al populației și imaginea României în lume.

În partea a doua a ședinței, care s-a ținut fără prezența presei, domnul prim-vicepreședinte Ion Diaconescu a arătat care trebuie să fie modalitățile de desfășurare a Conferințelor județene, până la data de 8 octombrie 1995, și a precizat detaliile privind alcătuirea delegațiilor pentru Congres și Delegația Permanentă a Congresului, precum

și problemele financiare care trebuie rezolvate pentru o bună organizare a acestor foruri.

S-a procedat la completarea componenței Jurii de Onoare și Disciplină cu încă doi membri și desemnarea noului președinte al acestui for în persoana Domnului Nicolae Ionescu-Galbeni.

În partea a treia a ședinței s-au dezbătut probleme de organizare și disciplină internă ale Partidului, la care au participat un număr mare de membri. S-a reținut propunerea constituirii unui organism care, sub conducerea unor membri ai Partidului, să faciliteze, pentru populația neinformată, modalitățile cele mai eficiente de preschimbare a certificatelor de proprietate și a cupoanelor nominative în acțiuni.

Discuțiile animate, chiar controversate, au subliniat în concluzie necesitatea creșterii disciplinei interne, a unei activități energice în vederea captării unui electorat dezamăgit, dar dezorientat de propaganda mincinoasă a puterii și a câștigării pe această cale a viitoarelor alegeri locale, parlamentare și prezidențiale din anul 1996.

COMITETUL DE CONDUCERE